

๐๕๗

รักเธอ
ตั้งแต่
นานมาแล้ว
曾是年少时

ชิงหม่ย 青洸 เขียน

หนูน้อยดี แปล

Eno วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

๑๕๗

รักเธอตั้งแต่วันวาน

曾是年少时

เล่ม 3

ชิงเหม่ย

青浼

เขียน

หนูน้อยจี

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ตอนอยู่ชั้นประถมฉันมักสาบานเวลาถูกบังคับให้อ่านหนังสือว่า

ถ้าฉันมีลูกจะไม่มีทางบังคับเขาให้ตั้งใจเรียน”

จินหยางเล่นนิ้วของตัวเองขณะก้มหน้าพูดอย่างใจลอย

“แต่พอโตขึ้น ฉันก็เปลี่ยนความคิด และฉันเข้าใจแล้วว่า

สาเหตุที่แม่ให้ฉันตั้งใจเรียนก็แค่เพราะประสบการณ์ชีวิตของแม่สอนว่า

การตั้งใจเรียนมีประโยชน์จริงๆ ก็เท่านั้น...

แม่อยากบอกเหตุผลนี้กับฉัน

แต่ตอนยังเด็ก ฉันไม่เข้าใจและรำคาญที่จะฟังแม่สั่งสอน”

—ชิงเหม่ย

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรินทร์กรุ๊ป

รักเธอตั้งแต่วันวาน เล่ม 3
曾是年少时

อสง

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

Published originally under the title of 《曾是年少时》 (Ceng Shi Nian Shao Shi)
Author © 青澍 (Qing Mei)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd)
Thai edition copyright © 2023 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6326-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิศวดกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการต้นฉบับ อรณัฐ คุโณ
บรรณาธิการ จรัส ภายโรจน์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณีย์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธ์
คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโช • พิสูจน์อักษร ณปภัช • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระขอ

คำนำสำนักพิมพ์

รักเธอตั้งแต่วันวาน ดำเนินมาถึงเล่ม 3 แล้ว อ้ายเจียก้าวเข้าเป็น
นักกีฬาอีสปอร์ตอาชีพเต็มตัว ขณะที่การคบหากันของเขาและ จินหยาง
ย่อมมีกระทบกระทั่งกันบ้างเป็นธรรมดาของคู่รัก โดยเฉพาะรักทางไกล

มาร่วมลุ้นและเอาใจช่วยอ้ายเจียกันว่า จะโชคดีในเรื่องความรัก
พร้อมๆ กับโชคดีในเรื่องการแข่งขันเกมหรือเปล่า

อ่านให้สนุกนะคะ

๑๕๘

โมโครโฟนจ่อปากเขาขณะที่เขาหันไปหาหญิงสาวที่ยืนข้างเขา

พูดเสียงเรียบว่า

“ที่มีความสุขที่สุดก็คือคนสำคัญมากอีกคนของผม

คอยอยู่เคียงข้างผมตลอดครับ”

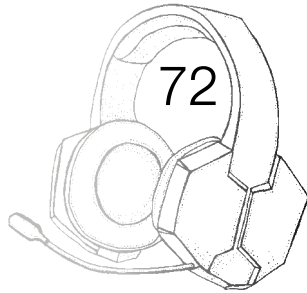
จินหยางอึ้ง ก่อนพยศหันมาจ้องชายเรย์

ชายเรย์กับหน้าเล็กน้อย มองตอบเธอ

จินหยางเดิมเม้มปากแน่น โกวินุมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มเด่นชัด

ภายใต้แสงสปอตไลท์ของเวทีที่ส่องลงมา ดวงตาเธอทอแสงระยิบระยับ

ตกเย็น เมื่อคว่ำชัยชนะในการแข่งขันครั้งนี้ได้แล้ว ผู้คนในฐานก็สุขใจกันถ้วนหน้า บรรยากาศผ่อนคลายมาก

ผู้คนอ้างหลักศีลธรรมบีบบังคับให้อ้ายซาเลี้ยงอาหาร ยังดีที่เขาดูคล้ายเหม่อลอยเพราะชัยชนะ เลี้ยงหมาล่าทั้ง¹ ที่สั่งมาในราคาสามร้อยกว่าหยวนโดยไม่ปัน ดูโง่มชะมัด

ตอนกินข้าว ไม่รู้ว่าใครกินอิ่มแล้วไม่มีอะไรทำเลยเปิดคอมพกดเข้าช่องสตรีมของซาเซียน พอทุกคนได้ยินเสียงของซาเซียนดังขึ้นในฐานพวกเขายังอึ้งกันไปอีตใจหนึ่ง เหลียวมองก็พบว่าที่แท้เป็นไลฟ์สตรีม...

“ยังคงทำให้คนคิดถึงใช้ไหมล่ะ” เหลียงเชิงพิมพ์

อ้ายเจียประคองอาหารเย็นในมือ ขยับไปหน้าคอมพิวเตอร์ เมื่อโน้มตัวมองก็เห็นว่าในช่องสตรีมของซาเซียนมีคอมเมนต์วิงถล่มทลายเต็มหน้าจอ ผู้คนต่างพากันถามเขาว่าคิดเห็นอย่างไรกับเรื่องที่ทีม YQCB ชนะทีมหัวเว่ยขาดลอย...

ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรที่ชอบดูเรื่องสนุกของคนอื่น

คอมเมนต์วิงประเภทนี้ลอยเข้ามาเป็นชุดไม่จบไม่สิ้น จะบล็อก

¹ซูปเฟ็ดร็อน นิยมขายตามแผงริมถนน เป็นการนำผัก เนื้อสัตว์ หรือวัตถุดิบใดๆตามต้องการต้มในน้ำซุปรี่ใส่เครื่องปรุงชนิดพิเศษของจีนที่เรียกว่า “หมาล่า”

ก็บล็อกไม่หมด ทีแรกซาเซียนยังแสร้งไม่เห็น สุดท้ายระดับความยึดติดของ
ผู้คนช่างน่าโมโหจนผมขี้ตั้ง เขาเลยได้แต่พูดอย่างจืดจางว่า “คิดเห็นยังงี้
กับเรื่องที่ทีม YOCB คว่ำชัยชนะวันนี้นั้นระอะ ยินดีกับพวกเขาด้วย หวังว่า
พวกเขาจะคงฟอร์มการเล่นอย่างนี้ไว้ได้ตลอด เดินออกจากจุดตกต่ำ...อ้ายซา
เป็นผู้เล่นที่ฝีมือไม่เลวเลย ความสามารถเฉพาะตัวเยี่ยมมาก”

พอซาเซียนพูดจบ คอมเมนต์วิ่งก็เริ่มรัวประโยคอย่าง...

[ทำไมถึงวางมือ]

[นายก่งกว่าอ้ายซาอีก!]

[กลับมาเถอะ คำพูดนี้ให้ฉันพูดเป็นหมื่นครั้งก็ไม่เบื่อ!]

สำหรับคอมเมนต์วิ่งพวกนี้ ซาเซียนแค้มบาง ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ
อ้ายเจี้ยนนี่ไปทีซาเซียนในจอคอมพิวเตอร์ “เสี่ยวเซียน นายยัดเงิน
ค่าโฆษณาให้ซาเซียนไปเท่าไร”

“ไม่ได้ให้เลยแม้แต่เหมาเดียว” เสี่ยวเซียนประคองขามพลงขยับมา
ดูผาดหนึ่ง ก่อนก้มหน้าตะกุกขำต่อพร้อมพูดอย่างใจเย็นว่า “คนพวกนั้น
พูดกันขนาดนี้แล้ว ซาเซียนยังจะพูดอะไรได้อีก หากไม่ยินยอมอ้ายซาหน่อย
หรือจะให้บอกว่า ไซ่ ฉันเองก็คิดว่าเขาห่วย ไม่สู้ให้ฉันลงแข่งแทนดีกว่า”

อ้ายเจี้ยน “...”

ไม่ไกลออกไป เสียงอ้ายซาดังขึ้น “กินอาหารที่ฉันเลี้ยงแล้วยังพูด
แบบนี้อีก พี่ค่ายมันออกมาเลยนะ”

เสี่ยวเซียนยกไหล่ ทำท่าไม่เกรงเกรงที่จะรังเกียจคนอื่น

“ที่ฉันเกียจก็เพราะรู้ลึกรู้ลึกว่าตัวเองอายุเยอะแล้ว ถึงเวลาหลีกเลี่ยง
ให้เด็กรุ่นใหม่ที่มีความสามารถ...ตอนคนเก่าให้คนใหม่รับหน้าที่ต่อย่อมมี
ช่วงสั้นๆ ที่ทีมฝีมือตก นี่เป็นเรื่องปกติมาก พวกนายควรยอมรับมันด้วย
อารมณ์สงบนิ่ง ไม่ใช่ว่าพอเกิดเรื่องก็มาบอกให้สมาชิกเก่ากลับไปเล่น...ไม่มี
เลือดใหม่เลยจะได้ยังงี้”

เสียงของซาเซียนกลายเป็นเพลงประกอบการกินข้าวในฐานะทีม YOCB

“ใจกว้างหน่อย ลีกาซีฟเพิ่งเริ่มต้นเอง ทุกคนควรมองโลกในแง่ดีบ้าง
...สำหรับฉัน เปิดสตรีมเล่นเกมสักแป๊บ ทุกวันก็มีความสุขดี ฉันไม่รู้ลึกรู้ลึกว่า
มีอะไรไม่ดี คนเราต่างมีปณิธานของตัวเอง ฉันชอบเกมออร์เดอร์ออฟสตโรม

จริง ๆ แต่ฉันไม่ชอบที่ถูกคนมาชี้จุมูกตาหรือสั่งให้ทำโน่นทำนี่ นักกีฬาอาชีพมีแรงกดดันสูงมาก...ฉะนั้นไม่ใช่ทุกคนที่เล่นเกมเก่งแล้วจะเป็นนักกีฬาอาชีพได้”

เสียงของซาเซียนจริงใจมาก

เขาตั้งใจอธิบายให้แฟนคลับฟังถึงความแตกต่างระหว่าง “นักกีฬาอาชีพ” กับ “เกมเมอร์” เขาบอกว่าช่วงที่เขาถูกด่า เขาเคยถึงขั้นเห็นเกมแล้วอยากอ้วกออกมา แต่ติดที่เขาชอบเกมนี้ จึงกลายเป็นความย้อนแย้งที่ชวนอึดอัดและทำให้คนรู้สึกอึดอัด...

ฉะนั้นเขาเลยเลือกที่จะถอนตัว

เพราะที่จริงแล้วชีวิตหนึ่งของมนุษย์เราไม่ได้ยืนยาวเท่าไรหรอก ตัดช่วงที่ทำอะไรเองไม่ได้ออกไป มีเวลาทำเรื่องที่ชอบตามอำเภอใจเหลืออยู่แค่มกี่ปีก่อนที่ตัวเองหรือบังคับตัวเองจึงเป็นเรื่องที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง

เย็นวันนี้ไม่ว่ามองใครก็รู้สึกคล้ายเป็นไลฟ์โค้ช²ไปหมด

อ้ายเจียประคองขามยืนอยู่หน้าคอมพิวเตอร์แล้วทอดถอนใจ...ความจริงความประทับใจที่เขามีต่อซาเซียนไม่ถือว่าดีเท่าไรหรอก คนคนนี้อีกขว่อนข้างสูงเกิน คำที่เขาพูดมักทำให้คนรู้สึกวกก่อนพูดเขามักรู้อยู่แล้วว่าแฟนคลับชอบฟังอะไรบ้าง...

เป็นการเอาใจที่พอเหมาะพอดี

บางครั้งยังมีความจริงใจแฝงอยู่หลายส่วน

คนแบบนี้พอพูดถึง “ชีวิตอิสระ” ก็อดทำให้คนแปลกใจไม่ได้ อ้ายเจียเตะเสี่ยวเซียนที่นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ทีหนึ่ง “จะเปลี่ยนช่องใหม่ เลือกช่องสตรีมอื่น ฟังบล็อกเกอร์สาวร้องเพลงก็ยังดี”

เสี่ยวเซียนเบือนหน้ากลับไปมองอ้ายเจียผาดหนึ่ง ก่อนหยิบมือถือขึ้นมากดเข้าโมเมนตัมแชต เริ่มเขียนได้อะไร...

[หุ่บู่แบริ่งของกิมเข้าร่วมกับได้สองสัปดาห์ก็เสนอให้ปิดช่องสตรีมของอดีตนักกีฬาอาชีพเกมเมอร์ออฟสตรอมคนหนึ่ง เปลี่ยนไปฟังบล็อกเกอร์

² Life Coach เป็นอาชีพที่คอยช่วยแนะนำ สร้างแรงบันดาลใจ สอนวิธีคิด และอื่นๆ ให้คนฟัง เพื่อผู้ที่ได้รับการชี้แนะไปถึงเป้าหมายที่ต้องการ

สาวร้องเพลงแทน...]

“ถ้าพี่กล้าโพสต์ ฉันก็กล้าตายให้พี่ดู” อ้ายเจียพูดสีหน้าไร้ความรู้สึก
เสี่ยวเซียนงยหน้ามองอ้ายเจียอย่างหยาบเหยียดบนหน้าทนาย

...

เวลานี้เองบรรยากาศในช่องสตริมของซาเซียนก็เปลี่ยนไปอีกแล้ว
ผู้คนเริ่มถามไถ่ซาเซียนว่า “ทำไมจู่ๆ ก็หงุดหงิด” คำถามเป็นไปในทิศทาง
เดียวกัน...

[ตอนนั้นที่นายออกจากทีม เพื่อนร่วมทีมว่าไงกันบ้าง]

[ถ้าพวกเาจ้างนายไว้อย่างที่ทำวันนี้ นายยังจะไปอยู่ไหม]

สำหรับคำถามนี้ หากตอบอย่างไม่ระวังก็จะโยนไปถึงกระแส “YOCB
แล้งน้ำใจ ร่วมมือกันบีบซาเซียนอำลาวงการ” ขณะที่ซาเซียนเองก็เงิบ
ไปนาน

กระทั่งเกมใหม่เริ่มต้นขึ้น ซาเซียนกดยืนยันการจับคู่เข้าเกมใหม่ เขา
ใช้วิธียืมพลอยผ่านเหมือนที่เขา มักทำเป็นประจำ

“ฉันไม่รู้ว่ถ้าพวกเขาเอ่ยรั้งฉันไว้ แล้วฉันจะทำยังไง พวกนายต่าง
ก็รู้ว่าเรื่องนี้ไม่มีทางมีสิ่งที่เรียกว่า ‘ถ้า’...ฉันขอพูดแค่ประโยคเดียว ปีที่แล้ว
พวกเรายังเป็นเด็ก จึงยังไม่ทันให้คำจำกัดความเรื่องความผันกับสิ่งที่
ไขว่คว้าอย่างละเอียด

“และสมาชิกทีม YOCB ตอนนี้ก็เหมือนจะหาคำจำกัดความนั้นได้แล้ว
ยินดีกับพวกเขาด้วย”

ต่อให้ขั้นตอนการค้นหาอาจเป็นการเหยียบศพของเขา...

เขาก็ไม่ถือสา

ยังพูด “ยินดี” อย่างจริงใจและถอนหายใจให้กับจังหวะชีวิตที่ไม่ลงตัว
ของตัวเองอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เมื่อซาเซียนพูดจบ คนพวกนั้นก็ไม่มีใครพูดถึงประเด็นนี้อีก

...

อ้ายเจียก้มหน้ามองเสี่ยวเซียนที่ถือตะเกียบนั่งค้ำอยู่หน้าคอมพิวเตอร์
ผู้จัดการทีมจ้องอดีตเพื่อนร่วมทีมในช่องสตริมเงิบๆ แม้แต่เนื้อที่คิบบอยู่
ระหว่างตะเกียบตกใส่ชามแล้วก็ยังไม่รู้ตัว

“พี่คิดว่าคำพูดเขามีความจริงอยู่ก็ส่วน” อ้ายเจียถาม

“แม้ซาเซียนเห็นแก่ตัว จิตใจเปราะบาง แต่เขาไม่ใช่มารร้าย” เสี่ยวเซียนวางตะเกียบลง ตอบเสียงเรียบและกำกวม “ต่อให้เป็นมารร้าย ทั้งชีวิตก็ต้องเคยพูดความจริงสักสองประโยค จริงไหม”

...

ในขณะที่ทุกคนต่างคิดว่าข่าวลือเรื่อง “แผนปั้นซูเปอร์สตาร์” จะผ่านไปเช่นนี้แล้ว มีเพียงคนเดียวที่รู้สึกว่าการนี้ยังไม่จบ คนคนนั้นก็คือจินหยาง

เมื่อคิดถึงว่ามีงูพิษแฝงตัวอยู่ข้างอ้ายเจีย คอยแยกเขี้ยวพิษเตรียมแวงกัดอ้ายเจียอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน เธอก็อึดอัดไปทั้งตัว...ในพจนานุกรมของเธอไม่มีเรื่องอย่าง “ปล่อยผ่านไปวันๆ”

เธอย้อนกลับไปอ่านกระทู้เทียบปาหนหนึ่ง พบว่ากระทู้ของตัวป่วนยังคงลอยอยู่บนหน้าหลัก...เหมือนไม่กลัวเกรงเรื่องที่ตัวเองถูกหักหน้าและถูกเยาะเย้ยเลยสักนิด แถมยังพยายามแก้ตัวกับทุกคนที่เย้ยหยันด้วยว่าเพราะอะไรสโมสรถึงรีบลงมือ นั่นไม่ใช่เพราะเห็นกระทู้ของฉันทเหรอ ที่ทำให้เพราะอยากปกปิดความจริง!

จินหยางแค้นหัวเราะ ลงทะเบียนไอดีเทียบปาเพื่อแสดงความคิดเห็นตอบกระทู้...

[เพื่อหักหน้านายแล้ว อ้ายซาที่แพ้การแข่งมาตลอดคิดจะชนะก็ชนะ หน้าของจกท.นี้มีค่าสุดๆ! ในสายตาของนักกีฬาอาชีพ คุณล้ำมีค่ายิ่งกว่าสิกรี้าแข่ง S Series อีกนะ!]

ก่อนหน้านี้ถูกด่านานเป็นเดือนแต่ไม่เป็นไร!

ถูกเย้ยหยันแค่ไม่กี่วันกลับเป็นเรื่องใหญ่!

จกท.นี่ครองโลกจริงๆ จั๊นนายไปเย้ยหยัน SPL หน่อยเป็นไง ดูชื่อว่าทุกคนจะถูกระตุ้นจนคว่ำแชมป์ S4 ได้รึเปล่า]

พอโพสต์ความคิดเห็นลงไป ความเห็นตอบด้านล่างเล่นเข้ามาเป็นพืด [ว่างลั้] [อ่าๆๆๆ] [ไม่เหลือทางรอด]...ขณะที่เจ้าของกระทู้มองข้ามความเห็นของจินหยาง ยังคงพาล่มาถึงสิ่งที่ตัวเองต้องการต่อ เออะอะก็บอกว่าตัวเองเป็นทีมงานของสโมสร YOCB ไม่ว่าอ้ายซาเล่นเป็นอย่างไร ก็ลงแข่งแค่ชั่วคราว พอถึง S5 จะต้องเปลี่ยนให้อ้ายเจียเป็นนักกีฬาตัวจริง

แน่นอน

...เหมือนเด็กประถมที่ชอบพ้องในห้องเรียน แม่ข่าวที่เขาเอาไปพ้อง
ครูทุกวันจะไม่ได้ขี้ขึ้นมาเอง แต่ทุกคนยังคงตั้งฉายาให้เขาว่า “เด็กขี้พ้อง”
หลังจากนั้นก็พากันต่อต้านเขา

ไม่มีใครชอบถูกผู้คนจับตาดูทุกวัน

แต่เจ้าของกระซู่ก็กลับมีความสุขที่จะหาเรื่องอ้ายเจีย กระทั่งเรื่อง
อย่าง “ตอนลงแรงก็เขายกเท้าพาดโต๊ะ ทำน่องอุบาทว์” ยังเอามาแฉบนเทียปา...

ผู้คนดำเจ้าของกระซู่สติไม่ดี แต่ก็อ่านกันอย่างออกรสออกชาติ
ถือโอกาสด่าอ้ายเจียด้วยว่าทำน่องอุบาทว์ไร้มารยาทแต่ยังเสแสร้งให้ดูดี

พอแฉมาถึงช่วงหลัง กระทั่งเสี่ยวเซียนก็เริ่มแซ่ซี้วเคี้ยวฟันกับ
เรื่องนี้แล้วเช่นกัน เมื่อเขาถามอ้ายเจียและได้รับการยืนยันว่ามีวันหนึ่งตอน
ลงแรงก็ได้นั่งทำอุบาทว์ไร้มารยาทจริงแล้ว เขาก็ด่าอ้ายเจียยกหนึ่งก่อน
สาบานว่าจะหาคนก่อเรื่องให้เจอให้ได้

อ้ายเจียไม่ได้แสดงความเห็นอะไรกับความผันอ้นยิ่งใหญ่นี้ของ
เสี่ยวเซียน...

ข้างห้องฝึกซ้อมคือสถานที่ทำงานของทีมงานแผนกประชาสัมพันธ์ ผู้ช่วย
แผนกปฏิบัติการ และอื่นๆ ของสโมสร ระหว่างสองส่วนนี้ไม่มีประตูกันเลย
สักบาน ทุกวันไม่ว่าสมาชิกทีมจะเรอกี่ครั้งหรือผายลมก็หนีในห้องฝึกซ้อม
พวกเขาก็รู้กันหมด...

ถ้าคิดจะจับตัว “นักข่าวในฐานทีม YQCB” คนนั้นก็ยากดุงมเข็ม
ในมหาสมุทร

อ้ายเจียค่อนข้างสงสัยกลุ่มหญิงสาวที่เกาะกลุ่มซุบซิบกันทั้งวัน หนึ่งใน
นั้นมึงถงคนนั้นด้วย แต่เขาใส่ความคนอื่นว่าหาเรื่องเขาโดยไม่มีหลักฐาน
ไม่ได้...

เรื่องนี้เลยค้างอยู่ตรงนี้

...

อ้ายเจียเล่าเรื่องนี้ให้จินหยางฟังเป็นเรื่องตลก...หลายวันมานี้เสี่ยว-
เซียนจัดการกับสภาพจิตใจของอ้ายซาและมีเวลาว่างยุ่งเรื่องไม่เป็นเรื่องได้

ไม่รู้จบ ตลอดทั้งวันเขาเอาแต่จับตามองโซนที่ทีมงานอย่างกับเป็นเซอร์ล็อก โฮล์มส์³...

แต่ไร้ประโยชน์

เจ้าของกระทุ้คนนั้นถึงกับโพสท์กระทู้ใหม่เยาะเย้ยอย่างได้ใจหลังเวลาเลิกงานว่า [จวกก.ถูกผู้จัดการกับเฟ่งเลิงแล้ว วัน ๆ คิดแต่จะจับให้ได้ว่าเราเป็นใคร จำค่าง น้ากลัวชะมัด!]

ท่าทางเหมือนเห็นเรื่องนี้เป็นเกียรติยศ

“ถ้าฉันรู้ว่าเจ้าของกระทุ้คนนั้นเป็นใคร ฉันจะหักคอมัน”

“ไม่ใช่มีคนน่าสงสยอยู่สองสามคนหรือ”

“ไม่มีหลักฐาน”

“งั้นก็มาให้หมดเลย” จินหยางแนะเสียงเรียบ “ยอมฆ่าผิดเป็นร้อยดีกว่าปล่อยไปแค่หนึ่ง”

“...”

“ฉันเตรียมเอกสารไปพอสสมควรแล้ว” จินหยางทางปลายสายวิตโอะคอล ไม่ค่อยสนใจเรื่องป่วนในเทียปาที่อายเจียพูดถึงเท่าไร เธอเลือกที่จะเปลี่ยนหัวข้อสนทนาใหม่ “จะเดินทางสิ้นเดือนนี้ และฉันซื้อตั๋วเครื่องบินตรงไปเมือง S แล้ว...วันที่สิบเก้าเดือนสิงหาคมฉันจะไปเมือง S”

อายเจียงงันครู่หนึ่ง “ทำไม”

จินหยางเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง “ก่อนไปอยากนอนกับแฟนหนุ่มตัวเองหน่อยจะทำไม”

อายเจีย “อ้อ” ตอบโผล่โดยยังไม่ทันคิด “ไม่ทำไมหรอก” จากนั้นเขาพบว่าจินหยางเลิกคิ้วมองเขา ท่าทางบ่งชี้ว่าไม่พอใจกับปฏิกิริยาของเขา... อายเจียนิ่งงันชั่วแวบ เวลานั้นถึงตั้งใจขบคิดถึงบทสนทนาเมื่อกี้ของพวกเขา...

สิบวินาทีต่อมา

หน้าเขาแดงก่ำ เขาแดงพรวดขึ้นจากเตียง ก่อนรีบนั่งกลับลงไปใหม่... ประคองมือถือของตัวเองประหนึ่งประคองสมบัติล้ำค่าของโลก อายเจีย

³ นักสืบชาวลอนดอนชื่อดังผู้ปราดเปรื่องจากนวนิยายสืบสวน เซอร์ล็อก โฮล์มส์ ประพันธ์โดยเซอร์อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์

เบิกตาโตถามจินหยาง “จริงหรือ”

“ฉันจองโรงแรมข้างฐานของนาย นายเลิกซ่อมแล้วว่างเมื่อไหร่ก็ได้” และเพราะทำ “ปลาหลิธี้อ้ำมประตุมังกร”⁴ “พยัคฆ์สถิตภูเข”⁵ ของอ้ายเจีย ได้มาตรฐานเกินไป จินหยางเลยดูแล้วผ่อนคลายลงมาก “อืม นายไปขออนุญาตเสี่ยวเซียนพักนอกสถานที่บางวันก็แล้วกัน วันที่สิบห้ามารับฉันที่สนามบินหนอยลี ฉันไม่รู้ทาง”

อ้ายเจียยกมือบิบทุตัวเอง คิดในใจว่านี่ก็คือ “หูนิม”⁶ ที่ลือกันสินะ... รังเกียจความไม่เอาไหนของตัวเองแต่ก็อดพยักหน้ารับตอบจินหยางไม่ได้ “ถ้าฉันเดียวสายหนอยก่อนเสี่ยวเซียนเลิกงาน ฉันจะแอบไปขอเขาลาพัก...”

“อย่านะ!” จินหยางกะพริบตาปริบๆ “นายไปยืนในห้องรับแขก แล้วป่าวประกาศเสียงดังให้โลกรับรู้เรื่องนี้”

“...?”

“ไม่ได้อยากหาตัวคนแฉว่าที่ปักหลักอยู่ในฐานของพวกนายหรอกหรือ” จินหยางถามเสียงเรียบ “โอกาสดีขนาดนี้จะปล่อยไปได้ยังงั้น”

“??”

ทำไมหัวข้อสนทนาถึงวกกลับมาเรื่องนี้อีกแล้ว

“นายขยับมาใกล้ๆ ฉันจะสอนให้...”

จินหยางกวักมือพูดยิ้มๆ

จากนั้นกระซิบกระซาบกันต่ออีกพักหนึ่ง

สองวันต่อมา เวลาสี่โมงเย็นเป็นช่วงที่คนในฐานอยู่กันคับคั่งที่สุด อ้ายเจียก็ยืนอยู่บนบันได กระแอมกระไอก่อนเอ่ยลาหยุดกับเสี่ยวเซียน บอกว่าแฟนสาวของเขาจะมาเมือง S แล้ว ขอลาหยุดครึ่งวันไปรับเธอได้ไหม เดี่ยวเธอจะหลงทาง

ระหว่างที่คนทั้งฐานเผยสีหน้างุนงง เสี่ยวเซียนก็ตอบรับอย่างใจดี

⁴ ทำติดตัวกระโดดเหมือนปลา

⁵ ทำกระโจนลงนั่งเหมือนเสือ

⁶ หมายถึง สามีที่มีภรรยาตุ๋นๆ ผู้ชายที่กลัวภรรยา เชื่อฟังภรรยาทุกอย่าง

เหลียงเซียงยังแปลกใจว่าไปรับแฟนสาวถือเป็นเรื่องใหญ่อะไรจนถึงขั้นได้รับอนุญาตให้ลาหยุด พอเขาหันหน้าไปคิดจะถามเสี่ยวเซี่ยนว่าเขาเองก็อยากขอหยุดบ้างได้ไหม เหตุผลคือเขาอยากไปเดินเล่นตามท้องถนนดูว่าจะเก็บแฟนสาวสักคนมาจากข้างถนนได้หรือเปล่า...

เสี่ยวเซี่ยนตอบกะโหลกเขาทีหนึ่ง ก่อนหมุนตัวไปหักเงินเดือนสองวันของอ้ายเจีย ผู้คนในฐานหัวเราะคิกคักไม่หยุด สบายใจแล้ว

หลังอ้ายเจียประท้วงเรื่องหักเงิน สักพักเขาก็เดินลงมาข้างล่าง สองมือล้วงกระเป๋ากางเกง ท่าทางเหมือนคนไม่พอใจเรื่องที่ไปรับแฟนสาวแล้วต้องถูกหักเงินเดือน...

อ้ายเจียเดินตรงเข้าห้องซงกาแฟ ขณะคันลั่นชักเปิดตู้หาคาแฟ เขาก็ได้ยินทิมงานด้านหลังแซวว่า “นี่ แฟนสาวของเจียเกอเป็นลูกคุณหนูสินะ ลงจากเครื่องบินแล้วเรียกแท็กซี่ตรงมาไม่ได้เหรอ จะต้องให้พี่ไปรับให้ได้เลย!”

“นั่นนะสิ!” อ้ายเจียเย้ยมหน้าออกมา “น่ารำคาญจะตายซัก! เธอบอกว่าเธอไม่ชอบนั่งแท็กซี่!”

ทิมงานด้านนอกเจียบไปชั่วขณะ มีคนร้อง “ว้า” ไม่รู้ว่าเยาะเย้ยหรือทอดถอนใจ

อ้ายเจียขลุกอยู่ในห้องซงกาแฟพักหนึ่ง ก็มีผู้หญิงจากแผนกโฆษณาเดินเข้ามา เธอถือแก้วตัวเองแล้วใส่ถุงชาลงไป ก่อนมองอ้ายเจียที่นั่งไขว่ห้างในห้องซงกาแฟผาดหนึ่ง “เจียเกอ ไม่นั่งแท็กซี่แล้วพี่จะไปรับแฟนสาวยังไหงเธอ พี่ไม่มีรถซะหน่อย”

“ไม่รู้สิ” อ้ายเจียฮึดฮัด “ซึ่งจักรยานไปมั้ง”

ผู้หญิงคนนั้นร้อง “อ้อ” ก่อนกวาดสายตา “พี่บ้าไปแล้ววี่เปล่า” มองเขาผาดหนึ่ง “พี่รู้ไหมว่าสนามบินเมือง S อยู่ห่างจากที่นี่มากนะ!”

อ้ายเจียยิ้มแฉ่ง

หลังผู้หญิงคนนั้นจากไปแล้ว ราวครึ่งชั่วโมงต่อมา ทิมงานสามสี่คนจากแผนกประชาสัมพันธ์ก็เดินเข้ามา เหลือบมองอ้ายเจียแวบหนึ่ง ถามคำถามเดียวกับสาวน้อยก่อนหน้านี้...ทุกคนต่างมีท่าทางสนใจเรื่องแฟนสาวดัดจริตของอ้ายเจียจึงเฝ้าเรียกร้องอะไรบ้าง

ครั้งนี้ยายเจียตั้งใจบอกพวกเธอว่าเขาจะต้องบีบบังคับให้เสียเขียน
ข้อบรณให้ การลาหยุดยังอนุมัติแล้ว จะช่วยก็ต้องช่วยให้ถึงที่สุดจริงไหม

คนกลุ่มนั้นหันมองหน้ากัน แลกเปลี่ยนสายตาเห็นใจเสียเขียนแก่กัน
ก่อนถอนใจ “สมาชิกทีมล้วนแต่เป็นพ่อบังเกิดเกล้า” จากนั้นก็เกาะกลุ่ม
เดินออกไป

กลุ่มที่สามเข้ามาทั้งสองคน หนึ่งในนั้นคือถงถง

ยายเจียก้มหน้าทำเหมือนไม่เห็นพวกเธอ จวบจนเขาเหลียวหางตา
เห็นถงถงใช้ศอกกระทุ้งผู้หญิงอีกคน ผู้หญิงคนนั้นซังกาแฟเสร็จก็ประคอง
แก้วกาแฟไว้ พึงโต๊ะอาหาร ทำทางไม่ใส่ใจถามว่า “เจียเกอ พี่ติ๊กกับแพน
จิงเลยนะ ไม่มีรถ จะเรียกแท็กซี่ไปรับแพนที่สนามบินแล้วค่อยเรียกรถ
กลับมาด้วยกันเธอ”

ยายเจียได้ยินก็เงยหน้ามองถงถงที่ก้มหน้าเติมน้ำผึ้งใส่แก้วตัวเอง
ผาดหนึ่งก่อนตอบเสียงเรียบว่า “พวกเธอเป็นคนกลุ่มที่ไม่รู้เท่าไรแล้วของ
วันนี้ที่ถามคำถามนี้กับฉัน สนใจขนาดนี้แล้วทำไมเมื่อก็ตอนอยู่ในห้องรับแขก
ถึงไม่ถามล่ะ”

ผู้หญิงคนนั้นยิ้มกระดาก ชุบซิบกันเป็นการส่วนตัวยังพอไหว ใคร
จะยินดีเผยแพร่ลักษณะที่ซบซู่เรื่องชาวบ้านต่อหน้าเพื่อนร่วมงานทั้งหมด
กันล่ะ

“ตอบคำถามนี้เป็นรอบที่เท่าไรแล้วไม่รู้ ไม่งั้นอีกเดี๋ยวเธอออกไป
แล้วช่วยป่าวประกาศให้โลกรู้คำตอบด้วยนะ ฉันจะได้ไม่ต้องตอบซ้ำอีก
เป็นร้อยรอบ...ฉันไม่เรียกแท็กซี่ สโมสรไม่ได้มีรถตู้หรือรถเหมา” ยายเจีย
วางแก้วลง “รบกวนคนขับรถขับให้สักรอบก็สิ้นเรื่องแล้ว รถตู้กว้างด้วย”

ผู้หญิงที่ถามปิดปากลง เห็นได้ชัดว่าไม่คิดจะป่าวประกาศให้โลกรู้
อย่างที่ยายเจียบอก...

เรื่องนี้มือใครคว้าที่จะป่าวประกาศให้โลกรู้ล่ะ

แค่ข่าวซุบซิบทั่วไป

เวลานี้ถงถงเติมน้ำอุ่นลงในน้ำผึ้ง พุดโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้า “แต่
นั่นมันรถของสโมสرنะ”

ยายเจียพุดสีหน้าไร้อารมณ์ “ใช้หน่อยจะเป็นไรไป พรุ่งนี้ไม่มีแข่ง

ชะหน่อย”

ถงถงเงยหน้า เหลือบมองเขาแวบหนึ่ง ผ่านไปสักพักถึงค่อยยิ้มอย่าง
ไร้พิษภัย “ก็จริง เจี้ยเกอติ่ต่อแฟนสาวมาก พวกเราต่างรู้ดี”

ในรอยยิ้มนั้นไม่เจือแววเหน็บแนมเลยสักนิด

อ้ายเจี้ยเองก็ยิ้มจอมปลอมตอบเธอ ก่อนเอนตัวไปด้านหลัง สีหน้า
ผ่อนคลายและเกียจคร้าน ขณะเดียวกันก็ยกขาขึ้นไขว่ห้างและกระดิกขา
ท่าทางดั่งไม่คิดจะสนใจอะไรทั้งนั้น

ผู้หญิงที่เข้ามาพร้อมกับถงถงมองอ้ายเจี้ยพักหนึ่ง ดูคล้ายยังมีอะไร
อยากพูด แต่เวลานี้ถงถงดึงตัวเธอไว้ พุดเบาๆ ประโยคหนึ่งว่า “นึกถึง
สภาพฉันครั้งก่อนสิ” จากนั้นทั้งคู่ก็รีบโกยข้าวออกจากห้องซงกาแฟไป...

พวกเธอไม่แม้แต่จะเหลียวหลังกลับมา ฉะนั้นเลยพลาดไม่เห็น
มุมปากโค้งขึ้นอย่างไร้ลัษณะของเด็กหนุ่มที่อยู่ด้านหลังขณะมองตาม
แผ่นหลังพวกเธอ

ตกเย็น

นักแห้วในเตี้ยปากก็อัปเดตกระทุใหม่...

[เจ้าของกระทุ :

จกก.กลับมาแล้ว ครึ่งนี้มาแฉว่าที่ไม่ถือว่าแฉแต่ทำให้คนอยากร้อง
'จีๆ'

เช้าวันนี้นักกีฬาซูเปอร์สตาร์ของพวกเราอยู่บนหับบันไดพูดเสียง
หนักแน่นว่าผู้จัดการหยุดงานครึ่งวัน เหตุผลคือจะไปปรับแฟนสาวของเขา
ที่ไม่รู้เป็นอะไรของเธอที่สนามบิน...อย่าถามฉันว่าทำไมแฟนสาวของเขาต้อง
ให้คนไปปรับทั้งที่เป็นคนจีนที่บินในสนามบินภายในประเทศแคๆ ได้ยินว่า
ไม่ยอมนั่งเก๊กสีคนเดียว น่าจะเป็นแฟนสาวของซูเปอร์สตาร์แล้ว
ถูกลักพาตัวแหละมั้ง จำลึงจนปวดท้อง!

และเรื่องที่นำอัศจรรย์ที่สุดก็มาถึง นักกีฬาซูเปอร์สตาร์ของพวกเรา
ไม่มีใบจับที่แฉไม่มีรถ แล้วยังไปปรับแฟนสาวยังไป

สำหรับคำถามนี้...

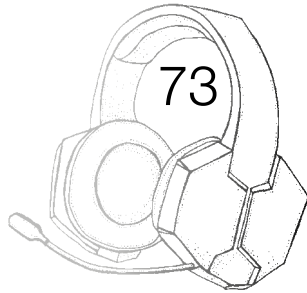
ทุกคนที่สงสัยและอดใจไม่อยู่ถามมาถึงจ้อจ้องใจ เขาตอบอย่าง

ใจกว้างและกว้างว่า เาจะขี่มรดกของสโมสรรวมถึงพี่ชายคนจับรถไปรับ
แฟนสาวของตัวเองที่สนามบิน

ว้าว พวกคุณคิดเอาเองก็แล้วกัน ไหน ๆ จงกท.ก็รู้สึกเหมือนถูก
สายฟ้าฟาดตายไปแล้ว

ขออนุญาตตามซูเปอร์สตาร์อีกสักประโยค คุณจ่ายค่างานล่วงหน้า
ให้พี่ชายคนจับรถแล้วรียัง]

ตัวอักษร

ถ้าคุณมีช่วงชีวิตวัยเด็ก คุณก็น่าจะเคยได้ยินนิทานเรื่อง ปลาไหลชมจันทร์

ในสมัยโบราณมีชาวนครอบครวหนึ่งชายปลาไหลหาเลี้ยงชีพ ครั้งหนึ่งชาวนาจับปลาไหลกลับมา เขาวางโถงบรรจุปลาไหลไว้ในลานเรือน วันนั้นเป็นวันขึ้นสิบห้าค่ำจันทร์เต็มดวงพอดี ชาวนาพาภรรยามานั่งรับลมเย็นที่ลานเรือน จังหวะนี้เอง เขาเห็นปลาไหลตัวหนึ่งในโถงเงยหน้าแล้วส่ายไปมาใส่ดวงจันทร์!

ชาวนาตกใจอึกโซ คิดไม่ถึงว่าตัวเองจะจับปลาไหลชมจันทร์ในตำนานได้...รูปลักษณ์ภายนอกของปลาไหลชมจันทร์เหมือนปลาไหลดินทั่วไปไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่ตั้งแต่เล็กมันจะกินเนื้อเน่าซากศพของสัตว์เป็นอาหาร นานวันเข้าตัวมันจึงสะสมพิษร้าย ถ้าคนพลาดกินเข้าไปจะมีอันตรายถึงชีวิต

ชาวนาก้าวไปข้างหน้าคิดจะคว่ำปลาไหลชมจันทร์ออกมาจากโถง แล้วฟาดมันให้ตาย แต่คิดไม่ถึงว่าปลาไหลจอมเจ้าเล่ห์จะรีบหดหัวกลับไปปะปนกับปลาไหลตัวอื่น!

ชาวนาทั้งโมโหทั้งหงุดหงิดแต่ทำอะไรไม่ได้ เพื่อรับผิดชอบต่อคนซื้อปลา เขาเลยได้แต่เตรียมปล่อยปลาไหลทั้งหมดในโถงนี้...แต่ขณะที่เขาเตรียมจะลงมือ ภรรยาของเขากลับห้ามเขาไว้และให้เขาไปเอาโถงอีกสองใบในเรือนมาแบ่งปลาไหลหนึ่งโถงออกเป็นสองโถง แยกกันเลี้ยง

คืนวันต่อมา ปลาไหลชมจันทร์ในโถงฝั่งซ้ายชะเง้อขึ้นมา ขาวนaley
เก็บโถงฝั่งขวาที่มีปลาไหลธรรมดาไว้ดูจเดิม ก่อนแบ่งปลาไหลในโถงฝั่งซ้าย
ออกเป็นสองโถงอีกรอบหนึ่ง...

ทำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ

สุดท้ายเมื่อปลาไหลในโถงถูกแบ่งออกเรื่อย ๆ ก็มีจำนวนลดลงเรื่อย ๆ
จวบจนเหลือปลาไหลแค่สองตัวที่ถูกจับแบ่งไว้ตัวละโถง ปลาไหลชมจันทร์
ตัวนั้นยังทำท่าเดิม การเงยหน้าชมจันทร์ครั้งสุดท้ายของมัน ทำให้มันถูก
ชาวฉฉจับตัวไว้ได้ก่อนพาดมันกับพื้นจนตาย

...ปลาไหลชมจันทร์ตายเพราะได้ใจเกินไป คิดว่าตัวเองปกปิดได้อย่าง
สมบูรณ์แบบแล้ว เอาแต่ลอบตีใจว่าหลอกคนจนหัวปั่น โดยลืมไปว่าในโลก
ใบนี้มีตรรกะอยู่อย่างหนึ่งที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ ดังเช่นอุ้งคอง! ที่ไม่ว่าอย่างไรก็ข้าม
ผ่านเขาอุ้งจ้อซานไปไม่ได้ พ่อ² ก็ยังเป็นพ่ออยู่วันยังค่ำ

...และถงถงก็คือปลาไหลชมจันทร์ที่ลอบตีใจคิดว่าปกปิดตัวเองไว้ได้
ดีมาก และยังโง่งไปทำท่าย้ายเจียก่อน

...
ทันทีที่โพสตร์กระหู่ ขณะคนทั่วไปที่ไม่รู้ความจริงด่าย้ายเจียว่าทำตัว
เหลวไหล เสียชื่อเสียงที่คอยเฝ้าดูทุกอย่างอยู่ด้านข้างเจียบ ๆ ก็อาละวาดแล้ว!

ตอนนั้นเป็นเวลาสี่ทุ่ม

ทีมงานทั่วไปเลิกงานกลับบ้านกันหมดแล้ว ดังนั้นคนที่ได้ยลสีหน้า
เขี้ยวคล้าของผู้จัดการทีมเลยมีแค่พวกย้ายเจียที่เป็นนักกีฬาของทีม พวกเขา
ได้เห็นบาร์มีที่ผู้จัดการทีมอีสปอร์ตคนหนึ่งควมมีกับตาตัวเอง...

ภาพที่เห็นคือเสี่ยวเซียนยืนอยู่บนโซฟาเท้าเปล่า เท้าข้างหนึ่งเหยียบ
พนักพิง ทำท่าสุดเท่ขณะแผดเสียงตะโกนใส่คณะผู้บริหารสโมสรที่อยู่
ปลายสายอย่างองอาจแบบที่ไม่เคยทำมาก่อน “ผมต้องการคำอธิบาย! พวก
เด็กอันธพาลยังยอมเชื่อฟังแต่โดยดี ยุติปัญหาอย่างสงบ แค่ทีมงานเบื่องหลัง

¹ หรือขุนหงอคง หรือหังเจีย เป็นหนึ่งในตัวละครเอกเรื่อง *ไซอิ๋ว*

² เป็นคำเรียกหยอกล้อของคนจีน หมายถึง คนที่มีอำนาจหรือความสามารถสูงกว่า
เป็นบุคคลที่ควรให้ความเคารพ

คนหนึ่งถือดิโอะไรมาเสนอหน้าป่วนนักกีฬา! ผมไม่สน! ผมไม่ฟัง! ผมไม่ทำแล้ว! พรุ่งนี้ต้องให้ผู้หญิงคนนั้นมาราบขอรับผิดกับพวกเรา ผมยังจะฟ้องเธอ ไล่เธอออกด้วย...อะไรคือให้ผมใจเย็นหน่อย! ผมใจไม่เย็น! ผมกับเธอเลือกได้คนเดียว พวกคุณคิดเอาเองก็แล้วกัน!”

เสี่ยวเซียนพูดจบก็ตัดสายโทรศัพท์ทิ้ง “ดีด”

พอเงยหน้าค่อยพบว่าทุกคนในห้องฝึกซ้อม...ไม่ว่าจะเป็นคนที่เล่นเกมหรือไม่ได้เล่นเกมล้วนอยู่ในท่าหมุนตัว ไม่กี่ปีน ไม่กั้เกาะ ไม่กั้พิงพนักเก้าอี้ขณะเลิกคิ้วสูงมองเขา

“...” เสี่ยวเซียนยังไม่ทันเก็บสีหน้าโหดร้ายป่าเถื่อน “มองข้าอะไร!”

หรงหรง “เป็นครั้งแรกที่รู้ว่า ‘ผู้จัดการทีม’ อาจไม่ได้เป็นศัพท์ที่มีความหมายเดียวกับ ‘เครื่องรางนำโชคของทีม’ หรือ ‘ของตกแต่งทีม’”

รู่ยถ่า “ทำไมเมื่อก่อนฉันไม่เห็นรู้เลยว่าไม่มีใครในคณะผู้บริหารเป็นแฟนของพี่ด้วย”

อ้ายเจีย “มีเธอ”

รู่ยถ่า “ก็เห็นพูด ‘ผมไม่สน! ผมไม่ฟัง! ผมไม่ทำแล้ว!’ อะไรพวกนี้นี่นา”

อ้ายเจียเองก็มีแฟน ดังนั้นหลังจากเขาก็หันหน้าตั้งใจไต่ร่องเรื่องทั้งหมดแล้ว ก็เผยสีหน้ากระจ่างแจ้ง...จากนั้นมองเสี่ยวเซียนอีกคราด้วยแวตานั้นถือเปี่ยมล้น

เสี่ยวหน่วน “ฟังจากโซฟาก่อนเถอะ”

เหลียงเซิง “ส่วนตัวฉันคิดว่าถ้าพรุ่งนี้ทางคณะผู้บริหารเสนอให้พี่ไล่หัวออกไปแทนคงสุดยอดไปเลย...ยังไงซะจากหน้าตาและอายุ เป็นไปได้มากกว่าคนที่มีย่อเป็นผู้บริหาร หรือมีคนรักอยู่ในคณะผู้บริหารน่าจะเป็นผู้หญิงคนนั้น”

ขณะเสี่ยวเซียนยุ่งวุ่นอยู่กับการก้มลงเก็บหมอนขึ้นมาปาดไล่เหลียงเซิง อ้ายซาก็ตะหน่งอ้ายเจียหนหนึ่ง...นี่ราวกับเป็นการเปิดบทสนทนามะหวิดทั้งคู่ เป็นเหมือนการส่งสัญญาณเรียกต่างๆ อาทิ “การทักทายทั่วไป” “การเรียก” “โปรดฟังฉันจะเริ่มพูดแล้ว” รวมไปถึง “นี่” ครั้นเห็นอ้ายเจียหมุนตัวมา อ้ายซาก็เลิกคิ้ว “แค่นี้ก็จับคนที่โพสต์กระชูด่านายได้แล้วเธอ

นายกับเลียวเขียนวางแผนอะไรถึงจับตัวเจ้าของกระทู้ได้นะ”

“ก็หลอกว่าแฟนฉันจะมาเมือง S และโวยวายจะให้ฉันไปปรับที่สนามบินวิธีไปปรับมีเป็นหมื่นพันวิธี พอแต่ละคนถาม ฉันก็บอกวิธีไปปรับที่แตกต่างกันให้พวกเธอฟัง จากนั้นก็รอเจ้าของกระทู้ແຂ່ວ วิธีที่ปาวประกาศออกไปจะต้องเป็นเวอร์ชันลำดับที่ ‘999’ ที่ฉันบอกเธอด้วยตัวเองแน่” อ้ายเจียนั่งบนโซฟา ยกขาไขว้ห้างตอบสีหน้าเฉยชา

อ้ายซามองสำรวจอ้ายเจียนด้วยแววตาไม่เหมือนเดิม “ดูแล้วนายไม่ได้...มีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวขนาดนั้นนี่”

อ้ายเจียน “คนเราพัฒนากันได้”

เลียวหน่วน “ฉันไม่คิดอย่างนั้น”

อ้ายเจียน “แฟนฉันสอนฉัน เมื่อก่อนเธอใช้วิธีนี้บอกความลับกับเพื่อน...แต่ละคนจะฟังกันคนละเวอร์ชัน ถ้ามีใครเผยความลับก็หมายความว่าคนคนนั้นตกอับแล้ว...เธอไม่ได้รู้สึกว่แบบนี้มีอะไรไม่ได้ อย่างน้อยขณะที่เธอทดสอบความซื่อสัตย์ของเพื่อน เธอก็ได้ดื่มด่ำกับความสุขที่ได้ฟังข่าวซุบซิบ”

“เธอจะทำแบบนี้ไม่ได้นะ!” เลียวหน่วนเบิกตาโต

“ไม่ เธอทำได้” เหลียงชิงพูดอย่างนิ่งสงสาร “ฉันยังยึดมั่นกับความจริงที่ว่าแฟนสาวของสหายผู้คุมตักน้ำของพวกเราเป็นมารร้าย...ถ้าเธอจะมาที่ฐาน ช่วยบอกฉันด้วย ฉันจะไปแอบให้ไกล”

“เธอไม่มาที่ฐานและไม่แม้แต่จะเหลือบมองนาย” อ้ายเจียนพูดกับเหลียงชิงน้ำเสียงจ่นใจ

“หยันตาเมดูซา³” เหลียงชิงพูดเสียงเรียบ “อย่ามองฉันเลย ยังไงชะແ່່มองแวงเดียวก็ถึงตายได้...สรุปแล้วเธอมาเมือง S รีบเล่า”

“หืม”

“หรือนับแต่ต้นเรื่องของเหตุการณ์ที่แสนยืดยาวที่ว่า ‘แฟนฉันจะมาเปลี่ยนเครื่องบินที่เมือง S’ ทุกคำก็ล้วนโกหก”

“...”

³ในเทพปกรณัมกรีกบรรยายว่าเมดูซามีใบหน้านุษย์ มึงพิษเป็นเส้นผม คนที่จ้องเมดูซาโดยตรงจะกลายเป็นหิน

“ต้องให้ฉันบอกหรือเปล่า” เหลียงเซิงพูดอย่างปวดใจ “สีหน่านายตอนนี้อายุแล้วไม่ค่อยดีเท่าไรเลยนะสหายผู้คุมตึกน้ำที่รักยิ่งของฉัน”

อ้ายเจียไม่ปริปาก ก่อนเขาจะได้สติกลับมา เขาก็จับที่เท้าเซนโซฟา สบปร้อมติดตัวลูกชิ้นยืนเรียบร้อยแล้ว...

ขณะเสี้ยวเซียนที่ยืนอยู่บนโซฟาทำตัวเป็นนักแสดง กตโทร.ออกเป็นครั้งที่สอง และเริ่มบทสนทนาด้วยประโยค “ฮัลโล่ ประธานหลิวไซ่ไหมครับ ผมมีเรื่องหนึ่งอยากขออนุญาตคุณครับ” บอกให้ทุกคนรู้ว่าวันนี้เขาใจกล้าบ้าบิ่นโทร.หาผู้บริหารคนที่สอง ทางด้านหลังของเขา อ้ายเจียก็รีบร้อนวิ่งขึ้นชั้นบนไปยืนยันกับแฟนเขาถึงความจริงเรื่อง “ก่อนไปอยากนอนกับแฟนหนุ่มของฉันหน่อย”

เวลานี้ดีหนึ่งแล้ว ทุกคนในฐานะกลับดูว่าเร่ง ตื่นเต้น จริงจัง และเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

เสี้ยวเซียนโทร.ไปรบกวนทุกคนที่ยอมรับสายเขา รบกวนผู้บริหารทุกคนที่ยอมฟังเขาพูด แถมยังลงโทษพวกคนนำสงสารที่ดึกแล้วยังไม่หลับ ไม่นอนและลืมหืมตาคือมือถือเป็นโหมตห้ามรบกวนอย่างไ้มนุษยธรรมด้วย...

สุดท้ายตัวเขาเองอาละวาดจนเหนื่อยแล้ว หอบหายใจแฉกๆ ขณะไ้เกลตัวลงมานั่งบนโซฟา

“จบแค่นี้หรือ” เหลียงเซิงอารมณ์ค้าง “ฉันยังคิดว่าอย่างน้อยพีจะโทร.ไปหาผู้หญิงที่ก่อเรื่องคนนั้นด้วยซะอีก”

“ฉันไม่โทร.” ผู้จัดการทีมที่นั่งอยู่บนโซฟายิ้มเหี้ยม “ฉันรอเซอร์ไพรส์เธอพรุ่งนี้เช้า”

ทุกคน “...”

เช้าวันต่อมา

น่าจะเพราะอยากชมละครสนุก ทุกคนเลยตื่นกันเช้ามาก

หากพูดแบบเหลียงเซิงก็คือต่อให้เป็นวันแข่ง พวกเขาก็ไม่เคยตื่นเช้าขนาดนี้ พวกนักกีฬาพาขอบตาดำมารวมตัวกันกินข้าวเช้าอย่างที่ในหนึ่งปีจะเกิดขึ้นสักครั้งที่ห้องรับแขก

เช้าวันนี้อ้ายเจียที่เพิ่งได้รับคำตอบที่น่ายินดีว่า “ฉันจะมานอนกับนาย”

ตอนนี้ประคองซามเกี้ยวน้ำไว้และเข้าร่วมกลุ่มคนรอชมเรื่องสนุก แถมยังทำตัวสาระแนชะเง้อคอรอวินาทีที่ถั่งถั่งจะย่างเข้าประตูใหญ่ของฐาน

และแล้วเวลาประมาณเก้าโมงสิบกว่านาที ในที่สุดพวกเขาก็พบคนที่พวกเขาเฝ้ารอ...

ถั่งถั่งที่ไม่รู้ว่าตัวเองจะต้องเผชิญหน้ากับอะไรดูอารมณ์ดีมาก (น่าจะเพราะเหตุผลบางอย่างที่เธอนึกว่าไม่มีใครรู้) เธอเดินทอดน่องพูดคุ้ยยิ้มแย้มเข้ามาในฐานพร้อมกับสาวน้อยคนเมื่อวานที่เข้าห้องซงกาแพไปสัมผัสภาณณ์อายเจียพร้อมกัน ยังไม่ทันที่เธอจะหยุดยืนอย่างมั่นคง ก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวทางห้องรับแขกซะก่อน

เมื่อหันมองค่อยพบว่าทุกคนอยู่กันครบเหมือนผีหลอก เธอเลิกคิ้วแล้วรีบฉีกยิ้ม “ตื่นกันเข้าขนาดนี้เลยเหรอ”

ไม่มีใครตอบเธอ ขณะที่เธอทำหน้ากังขา เสี่ยวเซียนก็เดินออกจากห้องครัว มองพวกเธอผาดหนึ่งก่อนวางแก้วนมในมือลง “หลี่ถิง เจียงลู่ พวกเธอสองคนมานี่หน่อย”

น้ำเสียงนั้น...

เหลียงเจิงเอี้ยวตัวไปกระซิบข้างหูอายเจีย “ฉันรู้สิที่ว่าพี่เขาอยากพูดน่าจะเป็น ‘มานี่ คุณเขาลงต่อน้ำเงิน’⁴”

อายเจีย “...”

เสี่ยวเซียนนั่งลงบนโซฟา ลูบของบุหรีก่อนนึกได้ว่าห้ามลูบบุหรีในฐานเขาหรีตาคุมของบุหรีไว้ในฝ่ามือ เงยหน้ามองสาวน้อยที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขา ด้วยท่าทางประหลาด ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เขาถอนนิ้วเคาะโต๊ะน้ำชา “พวกเธอสองคนใครเป็นคนโพสต์กระชู้ลงเตียงป้า”

ตอนนั้นหน้าของทั้งคู่เปลี่ยนสีอย่างเห็นได้ด้วยตาเปล่า

“ไม่มีนี่คะ!”

“กระชู้อะไรคะ”

ทั้งคู่พูดพร้อมกัน ก่อนหันหน้าไปสบตาอีกฝ่าย แลกเปลี่ยนสายตาแปลก ๆ แก่กัน...สาวน้อยที่ชื่อเจียงลู่ที่เป็นคนเปิดบทสนทนากับอายเจีย

⁴ สรรพนามเรียกแทนตัวเองของจักรพรรดิจิน

เมื่อวานกระตุกแขนเสื้อของถงถงอย่างกังวล เธอแทบไม่ได้เล่นเทียปาเลย

“จับได้แล้ว เลิกแสดงละครต่อหน้าฉันเถอะ สนุกมากไหม” เสี่ยวเซียนพูดเสียงเรียบ “ฉันจำได้ว่าในสัญญาจ้างของพวกเธอมีข้อกำหนดเกี่ยวกับการรักษาความลับด้วยใช่ไหม การรักษาความลับนี้รวมไปถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันดู้ค็อกซ์ สภาการถ้ำของทีม ความเป็นส่วนตัวของนักกีฬาและอื่นๆ พวกเธอคิดว่าสัญญาที่พวกเธอเซ็นตอนเข้าทำงานเป็นการเซ็นเล่นๆ ยังงั้นหรอ!”

พอกล่าวถึงท่อนท้ายเสียงของเสี่ยวเซียนก็ดังขึ้นกะทันหัน ทำเอาสองคนด้านหน้าตกใจจนตัวสั่น...

ด้านหลังของเสี่ยวเซียน อ้ายเจียยัดเกี้ยวน้ำขึ้นหนึ่งเข้าปาก เคี้ยวสองทีก็กลืนลงท้อง “บ้านข้างๆ ได้ยินเสียงตะโกนของพี่หมดแล้ว เบาเสียงหน่อยสิ”

เสี่ยวเซียนไม่สนใจ ลูกพรอด “ฝั่ง” ขึ้นจากโซฟา เอ่ยว่า “ปกติพวกเธอเอารูปในฐานะที่เป็นภาพหน้าจอคอมพิวเตอร์ของนักกีฬาตอนฝึกซ้อมโพสต์ลงเว่ยปั๋วส่วนตัวโดยไม่แม้แต่จะเซ็นเซอร์ด้วยซ้ำ เรื่องนี้ฉันไม่เคยว่าพวกเธอ...คงเพราะฉันปล่อยปละละเลยพวกเธอมากเกินไปเลยคิดว่าเรื่องนี้ไม่ร้ายแรงสินะ ทีมงานของสโมสรตัวเองแฉเข้าเทียปา โพสต์กระหู่ปวนนักกีฬาทีมตัวเองทำเอาบรรยากาภายในทีมย่าแย่ไปหมด...”

ถงถงม้มปากแน่น ขณะที่เจียงลู่ดูเหมือนจะร้องไห้แล้ว “เซียนเกอ พวกเราไม่ได้โพสต์กระหู่ณะคะ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพี่พูดอะไรอยู่...”

เสี่ยวเซียนเอามือโพล่หลัง มองพวกเธอสองคนและมองทีมงานทุกคนที่อยู่ด้านหลังพวกเธอ สีหน้าไร้อารมณ์ เอ่ยว่า “กลัวอะไร อย่าให้ฉันดูถูกพวกเธอเลย เมื่อวานยังพิมพ์เสียดสีนักกีฬาวา [ซูเปอร์สตาร์ฮิสปอร์ต] อย่างมีความสุขในเทียปา ทำไม่ถึงล้าพองขนาดนั้นล่ะ ตอนเห็นพวกคนที่ไม่รู้ความจริงพากันคอมเมนต์ [สุดยอด] [อ่าๆๆๆ] ตามกระแสในเทียปาแล้วมีความสุขมากใช่ไหม พอใจมากใช่ไหม รู้สึกว่าตัวเองทั้งฉลาดมีไหวพริบทั้งมีอารมณ์ขัน แทบรอไม่ไหวแล้วที่จะได้เดบิวต์⁵ใช่ไหม”

⁵Debut การปรากฏต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรกของนักแสดงหรือนักกีฬา

ในฐานะเจียบกริบ

เสี่ยวเขียนแทบบิบบองงูหรีในมือจนและ “ฉันควรค่าพวกเธออย่างไรดีเนี่ย...พูดตามตรงนะ ฉันอยากอัดพวกเธอให้ตายไปเลย โปสต์พวกกระทุแบบนั้น นอกจากตอบสนองความโรจิตในใจที่ชอบเห็นคนถูกนินทาอ่อนเคะแล้ว พวกเธอยังได้อะไรอีก ในชีวิตคนเรามีเรื่องที่ไม่ได้ตั้งใจตั้งเยอะ ดังนั้นพวกเธอเลยเอาความสุขของตัวเองไปตั้งอยู่บนความทุกข์ของคนอื่นนั่นแหละ!”

ระหว่างที่เสี่ยวเขียนพูด เจียงลู่ก็หยิบมือถือออกมาทั้งๆ ที่ตัวสั่นจากนั้นถามว่ากระทุไหน และรีบกดเข้าไปดู...

หากไม่ใช่เธอไม่รู้จริง ๆ ก็ถือว่าฝีมือการแสดงเธอยอดเยี่ยมเหลือประมาณ

ถงถงยืนแขนห้อยข้างลำตัวอยู่ข้างเจียงลู่ จากท่าทางงุนงงคราแรกก็เปลี่ยนเป็นหวาดหวั่นนิดๆ จนตอนนี้กลายเป็นเฉยชาสีหน้าไร้อารมณ์...

เจียงลู่ก็หันอ่านกระทุแล้ว เธอค่อยอำปากพูดว่า “ฉันรู้ว่าพิทุถึงกระทุไหน แต่ฉันไม่คิดว่ากระทุนี้จะลงเนื้อหาอะไรที่พีจะโยนความผิดมาให้พวกเราได้...”

“เธอยังจะแถมอีกนะ!”

เสี่ยวเขียนดูคล้ายสิ่งใดที่กำลังแผดเสียงคำราม...

“ในกระทุเขียนอะไรไว้ฉันเธอ! เมื่อวานที่อ้ายเจียบบอกว่าจะไปรับแฟนสาว พวกเธอรู้อันใช่ไหมล่ะ! เมื่อก่อนก็มีแฉชาวบอกว่าทีมตัดสินใจว่าหากไม่ไหวจริง ๆ จะให้อ้ายเจียบลงแข่งก่อน เรื่องนี้ประกาศให้คนนอกรู้ก็ถือว่าแล้วไป แต่เรื่องแฟนสาวของอ้ายเจียบจะมาที่ฐานเพิงอนุมัติไปไม่นานคืนวันเดียวกันก็มีโปสดีในเทียปาเลย พวกเธอยากบอกฉันว่าเป็นคนอื่นที่ติดกล้องวงจรปิดในฐานทีม YOCB ของพวกเรานั่นเธอ หา! เห็นฉันง่รีไง!!”

ครั้งนั้นมีทีมงานหลายคนพากันลุกขึ้นยืน พวกเขาเดินมาล้อมวงมุงดูเหตุการณ์ทางนี้ หลายคนยังกระซิบกระซาบกัน จากนั้นก็หยิบมือถือขึ้นมา... เห็นชัดว่าได้รับการชี้ทางเลยรีบเข้าไปค้นหากระทุ้นนั้นมาอ่าน

“ฉันไม่ได้บอกว่ามีคนติดกล้องวงจรปิดที่ฐานนะคะ” ถงถงแก้ตัว “ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าทำไม ช่วงนี้ไม่ว่าเกิดเรื่องอะไรกับเจียเกอ พวกพีจะหาเรื่อง

ฉันตลอด แปลกจัง...เมื่อวานเรื่องที่เจียเกอขอลาไปรับแฟน ที่มงานและนักกีฬาทุกคนในฐานะก็ได้ยื่นกันหมด พวกพี่อาศัยอะไรมาบอกว่าพวกเราสองคนเป็นคนทำคะ”

เธอพูดพลาตึงมือถือจากมือเจียงลู่ ตวาดเสียงแหลมและหงุดหงิดว่า “เลิกอ่านได้แล้ว!”

ขณะบรรยากาศตึงเครียดจนราวกับจะทำให้คนขาดอากาศหายใจได้ทุกเมื่อ

จู่ๆ ก็มีเสียงหลุดหัวเราะดังมาจากกลุ่มคนด้านหลัง

ทุกคนอึ้งงัน เหลียวมอง ก่อนเห็นอ้ายเจียที่นั่งอยู่ข้างโต๊ะกินข้าว ก้มหน้าหัวเราะใส่ขามเกี้ยวน้ำตกรงหน้าตัวเอง คล้ายเขารู้สึกได้ถึงสายตาของผู้คนที่มองมา เขาเงยหน้า รอยยิ้มยังคงอยู่ ท่าทางเขาเฉื่อยเฉื่อยขณะเอ่ยว่า “เสแสร้ง”

สีหน้าของถงถงเปลี่ยนจากขาวเป็นเขียว “พี่หมายความว่าไง”

อ้ายเจียเหลียวมอง “...ฉันชักจะชินชมเธอแล้วสิ ครั้งก่อนถูกฉันตำทำตัวน่าสงสาร ทำท่าทางเหมือนพวกผู้ชายอย่างฉันรังแกสาวน้อยตัวเล็กๆ...พริบตาเดียวก็หันไปโพสต์กระทุ้งป่วน ตอนนี้ก็คิดจะสร้างทำเป็นผู้บริสุทธิ์อีกสินะ เธอสิ้นสุดยอดจริงๆ”

อ้ายเจียมองสำรวจถงถงขึ้นลงด้วยสายตาเย็นชา ถงถงรู้สึกคล้ายถูกน้ำเย็นราดศีรษะ...ความหนาวเย็นแผ่ลามจากปลายเท้าขึ้นสู่ด้านบน รู้สึกแย่สุดเปรียบ

ถงถงตัวแข็งค้าง เธอกะพริบตาปริบๆ ไม่พูดอะไร

อ้ายเจียใช้ตะเกียบในมือชี้ไปที่เธอจากระยะไกล พูดเสียงเรียบว่า “เธอคารตี่ใจนะ ฉันเคยพูดแล้วว่าฉันไม่ลงมือกับผู้หญิง”

เขาพูดจบก็วางตะเกียบลงบนขาม“เปะ” เสียงใส่ดังกังวาน เจียงลู่รู้สึกชัดเจนว่าคนที่ยืนติดกับเธอสะดุ้งโหยง คล้ายกลัวอะไร...จากนั้นก็ทำตัวหลบหนีไปทางด้านหลัง

ไม่ไกลออกไป อ้ายเจียวางตะเกียบแล้วใช้กระดากชิซุเช็ดปาก เขาหลุบตาลงพร้อมประกาศว่า “กินอิ่มแล้ว”

เสียงเซียงที่นั่งอยู่ข้างอ้ายเจียประคองขามขึ้นมา ขยับไปใกล้เสียวหน่วน

เสียวหนาวพลกเขาออก สีหน้าไม่สบอารมณ์

“เจียเกอ ต้องว่ากันด้วยเหตุผลสิ” ถงถงอับอาย พุดเสียงเครือว่า “ครั้งก่อนผิดใจกันเป็นเพราะพวกเราสื่อสารกันไม่ดี ฉันลบโพสต์นั้นแล้ว... ยังดีที่ว่าตอนหลังไม่ได้ส่งผลกระทบร้ายแรงอะไร แต่ถ้าเรื่องครั้งนี้โทษฉันอีก แบบนี้ควรแล้วหรือ คนในฐานตั้งหลายคน ทุกคนต่างรู้ว่าพี่จะไปรับแฟนพี่ แล้วพวกพี่โทษฉัน บอกว่าฉันเป็นคนโพสต์กระทู้ระแอะ ถือคืออะไร ฉันเองก็โมโหเป็นเหมือนกันนะ”

อ้ายเจียกวาดตามองเธอผาดหนึ่ง สายตาเขาดูมองคนแปลกหน้า จากนั้นก็ไม่แม้แต่จะสนใจเธออีก

เสียวเขียนรับลูก พุดต่อในจังหวะที่เหมาะสม “กระพุ่มนั้นบอกไว้ชัดเจนมากกว่าอ้ายเจียจะยืมรถตู้สโมสรไปรับแฟน”

“เขาจะทำแบบนั้นอยู่แล้ว เขียนผิดตรงไหน”

เวลานี้ถงถงหันหลังให้โซนที่ม่าน จึงไม่เห็นที่ม่านแผนกอื่นเผยสีหน้ากั๊กา เธอพูดเองเออเองอย่างมั่นใจ...

“เมื่อวานตอนฉันกับเจียงลูไปถึงห้องซงกาแพ เพราะอยากรู้ อยากเห็น เลยถามเจียเกอว่าจะไปรับแฟนยังไ้ เขาบอกพวกเราว่าจะยืมรถตู้กับคนขับรถของสโมสร...แล้วยังไ้ พวกเราถาม คนอื่นก็ถามเหมือนกัน ตอนพวกเราออกมายังไ้ยินคนของแผนกโฆษณาเซียร์ให้ส่งคนไปถามเจียเกอเรื่องนี้ อยู่เลย”

ถงถงยิ่งพุดยิ่งรู้สึกตัวเองมีเหตุผล เลยเชิดหน้าขึ้น

จังหวะนี้เองเธอก็ไ้ยินคนด้านหลังร้อง “หือ” เธอเหลียวมอง เห็นสาวน้อยจากแผนกโฆษณามีสีหน้าล้งเล...เมื่อสบตาถงถง สาวน้อยกะพริบตาปริบๆ และเอ่ยอย่างระมัดระวังว่า “แต่เจียเกอบอกพวกเราว่าจะนั่งรถไฟฟ้ไ้เดินไปรับแฟนสาวของเขาเน”

สาวน้อยอีกคนของแผนกโฆษณามองเพื่อนร่วมแผนกของตัวเองอย่างตกใจ “ไม่ใช่มั้ง เจียเกอบอกว่าจะขี่จักรยานไ้เน้นา ฉันยังคิดว่าเขาบ้าไปแล้วเลย!”

ตอนนี้คนของแผนกประชาสัมพันธ์พุดแทรกว่า “บ้าอะไร พวกเธอจำผิดแล้วมั้ง เมื่อวานตอนฉันเข้าห้องซงกาแพไปถามเจียเกอ เขาบอกว่าเขา

จะให้เสียเขียนช่วยพาไปรับ...อ้อ!”

ยามนี้ทุกคนเผยสีหน้ากระจ่างแจ้ง

จากนั้นมองถงถงอย่างพร้อมเพรียงกันด้วยแววตาทั้งเห็นใจ เขยียด
หยาม ตกใจ และอึ้งงัน

“เป็นเธอจริงหรือ”

“นี่ ไม่งั้นจะเป็นใคร ที่พวกเราได้นับไม่ใช่ฉบับ ‘ใช้รถตู้สโมส
ระหน่อย”

“ทำไม่ต้องโพสต์กระทู้หาเรื่องนักกีฬาทีมตัวเองด้วย...”

“บ้าเอ๊ย เพราะเรื่องนี้ หลายวันมานี้แผนกประชาสัมพันธ์เลยยุ่งกัน
หัวหมุน เธอรู้ไหมว่าแจ้งขอลบกระทู้ต้องใช้เงินเท่าไร เชี่ย!”

“ยังมีเรื่องแบบนี้ด้วยรี”

“นั่นสิ ไม่ขอปิดบัง พวกเราแผนกประชาสัมพันธ์ยังต้องทำงาน
ล่วงเวลาเพราะเรื่องนี้ด้วย...เสียทั้งกำลังคน เสียทั้งกำลังทรัพย์”

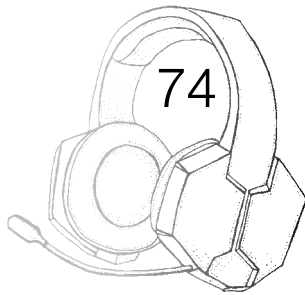
“...รอจ่ายค่าปรับได้เลย คนโรคจิต”

เสียงซุบซิบดังขึ้น

เวลาเดียวกันนั้น เห็นได้ว่าสีหน้ามั่นใจของถงถงซึ่งยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น
อันตรธานอย่างไรร่องรอย ใบหน้าเล็กเปลี่ยนสีจากขาวเป็นแดงก่อนเป็นเขียว
เปลี่ยนแปลงหลากสีส่น เธอหันขวับไปถลึงตาใส่อ้ายเจี๋ยราวกับคนที่มีความแค้น
ต่อกันอย่างใหญ่หลวง

เธอตัวสั้นเล็กน้อย กำสองมือเป็นหมัดแน่น จิกเล็บลึกเข้าไปในฝ่ามือ
เวลานี้เอง อ้ายเจี๋ยที่เดิมนั่งมองเรื่องสนุกอยู่หลังโต๊ะไม่ไกลออกไป
พร้อมสีหน้าดูถูก จู่ๆ ก็ฉีกยิ้มจอมปลอมให้เธอ...

“กับดักแผนการมีเป็นหมื่นเป็นพันแบบ เธอชอบแบบไหนฉันก็มี
ให้หมด”

ผลลัพธ์สุดท้าย ทำให้ทุกคน (หลักๆ คือเสี่ยวเขียนกับอ้ายเจีย) ฟังพอใจมาก เจียงลู่เป็นผู้บริสุทธ์ หลังเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น เธอก็แย่งมือถือของตัวเองคืนมาจากมือของถงถง ก่อนเบิกตาโตมองอีกฝ่าย...อย่างกับว่าเป็นวันแรกที่เธอรู้จักถงถง เจียงลู่พูดทิ้งไว้ประโยคหนึ่งว่า “เธอไม่ควรทำแบบนี้” จากนั้นเดินตัวลั่นหน้าชิดขาเวลกลับที่นั่งของตัวเอง ทำทางหมดอาลัยตายอยาก

ตอนนั้นทั่วทั้งฐานเงียบกริบ

เสี่ยวเขียนสีหน้าไร้อารมณ์ขณะสั่งให้หรงหรงไปชงน้ำตาลทรายแดงร้อนให้เจียงลู่...เจียงลู่ตกใจกับสิ่งที่ได้รับมาก อย่างไรก็ตามเธอเพียงเป็นคนที่มีสติดีก็จะรู้ว่าในฐานนี้ใครคือตัวเอก

เมื่อหรงหรงฉีกยิ้มโชว์ฟันให้เจียงลู่ ใบหน้าชิดขาของเธอแดงก่ำโดยพลัน

ขณะที่ถงถงไม่ได้โชคติดขนาดนั้น

ไม่นานคนในคณะผู้บริหารก็มาถึง ความจริงพิสูจน์แล้วว่าถงถงไม่ใช่ญาติของผู้บริหารคนไหน หรือเป็นคู่รักของผู้บริหารคนไหนเช่นกัน...เธอถูกไล่ออกทันที อาจต้องเผชิญกับการถูกฟ้องร้องด้วย...เพราะขณะที่เธอป่วนอยู่ในเทียปา ทางแผนกประชาสัมพันธ์ต้องช่วยเช็ดกันเก็บกวาดปัญหาให้เธอ พวกค่ากระดาดเช็ดกันเหล่านี้ (ค่าประชาสัมพันธ์) อาจถูกระบุลงในหนังสือ

ฟ้องร้อง เรียกร้องให้ถึงดงรับผิดชอบทั้งหมดด้วย

ขณะเดียวกันเธอยังต้องเผชิญกับการจ่ายค่าปรับที่ผิดสัญญา ฐานเปิดเผยความลับและละเมิดข้อตกลง ทำลายชื่อเสียงของคนอื่น และอื่นๆ อีกก้อนใหญ่...

เมื่อรวมๆ กันแล้วอาจเป็นเงินก้อนใหญ่ ใหญ่จนสาวน้อยที่เพิ่งเรียนจบ เห็นแล้วอาจเป็นลมไปเลย หรือไม่ครอบครัวเธอก็อาจพาดขาเธอให้หัก

เรื่องราวทั้งหมดก็จบลง

ฉาก “เชือดไก่ให้ลิงดู” นี้ในที่สุดก็จบลงสักที

...

อ้ายเจียมองทุกคนกลับไปทำงานหน้าคอมพิวเตอร์ของตัวเอง แต่ละคนสีหน้าเคร่งเครียด ดูมุ่งมั่นกับงาน อ้ายเจียมั่นใจเลยว่าในสามปีนี้แผนเกมออร์เตอร์ออฟสตรอมของสโมสร YOCB คงจะไม่ปรากฏคนทรยศอีกแล้ว...

เสี่ยวเซียนรู้สึกว่าการนี้ต้องเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว “อย่าคิดว่าอยู่ในโลกไซเบอร์แล้วจะปลอดภัยเหมือนสวมชุดเกราะ คิดจะพูดอะไรก็พูดได้ ถ้ามีใครสักคนคิดจะหาตัวคนทำจริง ๆ ยังไงก็หาเจอ”

ตอนเสี่ยวเซียนพูดประโยคนี้ แทบทุกคนคิดเห็นตรงกันว่า “ใครสักคน” ที่เขากล่าวถึงก็คือแฟนสาวของอ้ายเจียที่โผล่หน้ามาเป็นครั้งคราว ไม่เคยรับรู้ว่าจะไร้อิสรภาพตลอดตัว และความปรารถนาที่จะผูกขาดอ้ายเจียค่อนข้างรุนแรง...

เมื่ออ้ายเจียเห็นเสียงเชิงตัวสันเที๊ยมขณะเปลี่ยนชื่อวีแชตของจินหยางเป็น “มารสาว” อ้ายเจียก็รีบฟ้องจินหยางทันที

จากการกระทำนี้ทำให้เขาได้รับดอกไม้แดงดอกเล็ก¹ จากแฟนสาวสุดที่รักดอกหนึ่ง

...และเสียงคำรามด้วยความเคืองโกรธของเสียงเชิง...

“อ้ายเจีย! ไอ้คนทรยศ! ไอ้เด็กขี้ฟ้อง! วันหน้าต่อให้เวิร์ดต้องเน่าตายอยู่บนตัวฉัน ฉันก็ไม่มีทางปักมันลงบนหนองน้ำเลนกลางแม่น้ำแต่

¹ ในจีนเมื่อนักเรียนสอบได้คะแนนดี ครูจะให้รางวัลเป็นสติ๊กเกอร์ดอกไม้แดงเพื่อเป็นกำลังใจ

อันเดียว! นายคอยดูได้เลย!”

...

...

ประมาณบ่ายสองโมง เจ้าของกระทู้ก็พิมพ์ขอโทษในกระทู้ตัวเอง ยอมรับว่าตัวเองพูดเหลวไหลไปเอง

บ่ายสามโมงครึ่ง กระทู้ถูกลบ...ผู้คนต่างคาดเดากันว่าเจ้าของกระทู้ อาจโดนร้องเรียนและอาจถูกจับได้แล้ว ชาวเน็ตถกเถียงกันอย่างเมามัน แต่ไม่นานเมื่อวันแข่งใกล้เข้ามา ผู้คนก็ไม่สนใจเรื่องนี้อีก

...เธอดูสิ เมื่อก่อนผู้คนชื่นชมสนับสนุนกันใหญ่ แล้วยังไง ผู้คน จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเธอเป็นใคร และไม่สนใจด้วยว่าชีวิตของเธอจะต้องพังเพราะ เรื่องนี้หรือเปล่า

...

ตกเย็นอ้ายเจี๋ยเลี้ยงหมาล่าทั้งทุกคนในฐาน หมาเดินไปสามร้อยกว่า หยวน เดิมทีถือเป็นวันที่สวยงามมาก

จนกระทั่งห้าทุ่มตอนเธอออกไปทิ้งขยะ เขาพบว่าทีมข้างบ้าน รวมถึง ผู้จัดการทีมได้รวมตัวกันแหกกฎห้ามออกจากเคสสถานยามวิกาล พอ อ้ายเจี๋ยถามพวกเขาจะไปไหน พวกเขาบอกว่าจะไปกินหม้อไฟ...ลู่อือเจี๋ย เลี้ยง

อ้ายเจี๋ยสงสัยมากกว่าเด็กขนาดนี้จะไปกินร้านไหเตี๋เลา² ที่แสนแพง นั้นหรือ

เสี่ยวฟ่งอธิบายว่าพวกเขาไม่ได้จะไปกินร้านไหเตี๋เลา แต่จะไปกินที่ ร้านหม้อไฟหยางฝิงหัวกั๋ว³...

หยางฝิงหัวกั๋วคืออะไร เพราะสงสัย อ้ายเจี๋ยเลยกลับฐานไปคว้ามือถือ มาค้นผ่านแอปพลิเคชันต้าจิ้งเตี้ยนผิง⁴ พบว่าไม่ใช่ไหเตี๋เลาจริง ๆ นั้นแหละ ราคา 1,180 ต่อคนที่มุมขวาสว่างแสบตาเขา เขาคดจิ้มหน้าต่างต้าจิ้งเตี้ยนผิง

²ร้านหม้อไฟสไตล์เสฉวน เป็นที่นิยมและมีหลายสาขาทั้งในและต่างประเทศ

³ร้านหม้อไฟชื่อดังราคาแพงที่ชาวจีนจัดให้เป็นร้านหม้อไฟอันดับหนึ่ง

⁴เป็นแอปพลิเคชันที่ให้ผู้บริโภคให้คะแนนและวิจารณ์บริการและสินค้าต่าง ๆ เช่น ร้านอาหาร โรงแรม สถานที่ท่องเที่ยว

ไปทั่ว กระทั่งมันใจว่าแอปนี้ไม่ได้แอบเปลี่ยนจากเงินหยวนเป็นเงินเยนจริงๆ
เมื่อคิดถึงหมาล่าทั้งราคาสามร้อยกว่าหยวนที่สิบคนกินกันอย่างมีความสุขในคำคืนนี้ อ้ายเจียก็วางมือถือนลง เขย่าไหล่ของเสี่ยวเซียน “พวกเรา
ย้ายฐานกันเถอะ”

เสี่ยวเซียน “นายครอบครองห้องนอนที่ใหญ่ที่สุดแล้ว ยังมีอะไร
ไม่พอใจอีกอะ”

อ้ายเจีย “ไม่ใช่ว่าพอใจ แต่เพราะทีม ZGDX ที่อยู่ข้างบ้านส่งผลต่อ
แต้มโชคของฉัน”

เสี่ยวเซียน “พูดบ้าอะไรของนาย”

อ้ายเจีย “เดิมฉันยังคิดว่าตัวเองกินหมาล่าทั้งราคาสามร้อยกว่าหยวน
ถือเป็นการใช้ชีวิตแบบเชื้อพระวงศ์แล้ว...แต่เมื่อกี้ฉันเห็นทีมข้างบ้านไปกิน
หม้อไฟ แค่นี้ว๊านเจียวก็สามร้อยแปดสิบแปดหยวนแล้ว”

เสี่ยวเซียนไม่แม้แต่จะเลิกคิ้ว “คนเขาหลงแข่งในการแข่งขันฤดูร้อน
จนถึงตอนนี้แพ้แค่คนเดียว ทำไมนายไม่มองข้อดีของคนอื่นเขาบ้าง ถ้า
เมื่อไหร่ที่นายเก่งขนาดนั้น ฉันก็ให้นายกินเนื้อว๊านเจียวสามร้อยแปดสิบแปด
หยวนได้เหมือนกัน”

อ้ายเจียหมดคำพูด เช้าวันนี้เสี่ยวเซียนในสายตาของเขายังเป็น
ผู้ยิ่งใหญ่ประหนึ่งเทพเซียนตัวเป็นๆ จนเขาอยากเปลี่ยนคำเรียกเสี่ยวเซียน
เป็น “ต้า⁵ เซียน” แทน...ทว่าตอนนี้เสี่ยวเซียนในสายตาของเขาอยู่ในระดับ
เดียวกับแม่ของเขาแล้ว ประเภทที่ทำให้เขากินไม่อิ่มกายไม่อุ่น และยังดึง
หูเขา ตวาดใส่ว่า “ดูพี่สาวบ้านข้างๆ เป็นแบบอย่าง”

ดูบ้าอะไร

...สิ่งเดียวที่เขาเสียใจก็คือการตอบโต้แม่อย่างรุนแรงที่สุดโดยเลือก
ที่จะแต่งกับ “พี่สาวบ้านข้างๆ” แต่เขากลับไม่สามารถแต่งกับเสี่ยวฟ่งที่อยู่
บ้านข้างๆ ได้

เขาเลยได้แต่อดกลั้นไว้

[YQCB อ้ายเจีย : เธอเคยกินหม้อไฟที่เนื้อว๊านเจียวหนึ่งสามร้อย

⁵ ต้า (大) แปลว่า ใหญ่ ตรงข้ามกับเสี่ยว (小) แปลว่า เล็ก

แปดสิบแปดหยวนหรือเปล่า]

[แม่นางเงิน : หยางฝิงหัวทิวเธอ เคยสิ ที่จริงก็รสชาติจืดๆ มีแค่ผลไม้กับของหวานหลังอาหารที่คุ้มกับค่าอาหาร]

[YQCB อ้ายเจีย : ...]

[YQCB อ้ายเจีย : จบบทสนทนาแต่เพียงเท่านี้]

[YQCB อ้ายเจีย : นับแต่วันนี้ไปพวกเราไม่ใช่เพื่อนรักกันอีกแล้วฉันจะไปเล่นกับเด็กคนอื่นที่จนเหมือนฉัน!]

[แม่นางเงิน : อ้อ จันนายอาจต้องกลับไปหาที่โรงเรียนอนุบาลแล้วละ]

[แม่นางเงิน : ไปเถอะ]

[YQCB อ้ายเจีย : ...เธอรับมุกกันก็โดยไม่ลังเลแบบนี้ได้ยังไฉน]

[แม่นางเงิน : เพราะรักไฉนเลยยอมหมด]

[YQCB อ้ายเจีย : บ้า ปากหวานจริงๆ]

[YQCB อ้ายเจีย : พวกเราค้นดีกันเถอะ พวกเรายังเป็นเพื่อนรักกันอยู่]

[แม่นางเงิน : ...]

ช่วงกลางถึงปลายเดือนสิงหาคม เพราะฟอร์มการเล่นของอ้ายชาติขึ้นรูปแบบการเล่นในการแข่งขันฤดูร้อนของทีม YQCB เลยกลับมาดีขึ้นด้วยนอกจากแพ้ทีม ZGDX ตอนแข่งแบบพบกันหมดรอบสองแล้ว การแข่งอื่นๆ พวกเขาก็ชนะมาโดยตลอด...

ที่ทำให้คนมีความหวังยิ่งกว่าก็คือนับแต่แข่งข้ามกลุ่มแบบพบกันหมดจึงเกิดของทีม CK เหมือนจะรับ “ไม้ต่อความซวย” ไปจากมือของอ้ายชาติสิทธิการเล่นย้ำแค้นจนดูไม่ได้ เมื่อไปอ่านความคิดเห็นได้เว่ยปู้ทางการของพวกเขา...

จินหยางสงสัยว่าพวกคนที่ด่าอ้ายชาติตอนนั้นอาจพุ่งไปเปิดศึกที่สนามรบแห่งนี้แทนแล้ว

ไม่เปลี่ยนบทพูดเลยด้วยซ้ำ คัดลอกและแปะคำพูดที่ด่าอ้ายชาติตอนนั้นมา แค่เปลี่ยนชื่อตัวเองก็นำมาใช้ต่อเลย

แต่ไม่ใช่เรื่องที่อ้ายเจียจะต้องกลุ้มอกกลุ้มใจอะไรแล้ว ในที่สุดเขา

ก็เผารอนจนถึงวันที่แฟนสาวสุดที่รักของเขาหิ้วกระเป๋าเดินทางมาเมือง S ซะที...

วันที่จินหยางมาถึงเป็นวันศุกร์ อ้ายเจียยังแข่งนัดฝึกซ้อม การแข่งเกมนั้นเขาทำเหมือนถูกผีเข้าสิง ไดรฟ์ป้อมไล่ฆ่าคนอย่างคลุ้มคลั่ง ฆ่าจนมิดทิม DQWL พิมพ์ข้อความรัวใส่เขา...

[DQWL อาหลวน : ????]

[DQWL อาหลวน : เพื่อนอ๋อ???]

[DQWL อาหลวน : ถูกนายไล่เด็ดหัวจนคิดอำลาวงการแล้ว]

[YQCB อ้ายเจีย : ...]

[YQCB สติวเดนต : อย่าเครียด มิดทิมนี้ปกติไม่ใช่แบบนี้ วันนี้แค่มีหนอนโซสมอง ู๋ๆก็คลุ้มคลั่ง คิดจะกล่มทุกอย่างให้ราบเป็นหน้ากลอง]

[DQWL อาหลวน : น่ากลัวขนาดนั้นเลยหรอ?]

ระหว่างที่พิมพ์ อ้ายเจียก็ฆ่าเขาอีกครั้ง อ้ายเจียประกาศศักดาอยู่บนศพเขา พิมพ์ตอบว่า [ใช่] จากนั้นก็อวยพรให้เขาในใจจากใจจริง หวังว่าเขาคงไม่ถูกโค้ยของทีมพวกเขาเด็ดหัวทิ้ง

แข่งนัดฝึกซ้อมไปได้สามสิบห้านาที เกมก็จบลง พวกเขามีแข่งทั้งหมดสองเกม เกมที่สองเปลี่ยนให้อ้ายซาหลงแทน อ้ายเจียลุกพรัดขึ้นจากเก้าอี้เดินขึ้นชั้นบนไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ก่อนเตรียมกายอาวอกนอกประตู

ตอนเขานั่งสวมรองเท้าอยู่ที่โถงทางเดิน เขาได้ยินเสียงหัวเราะเยาะดังลั่นของเสี่ยวเซียนและเหลียงเจิงจากทางด้านหลัง ในวินาทีที่เขาผ่อนรณจนสองเท้าแทบลอยพ้นพื้นพร้อมกัน...ทั้งคู่ระเบิดเสียงหัวเราะอย่างไม่ไว้หน้า แต่อ้ายเจียกลับไม่คิดจะสนใจเลยสักนิด ไม่แม้แต่จะเป็นหน้ากลับไปมองเขาทะยานออกจากฐานประหนึ่งทหารวานรตัวน้อยที่พร้อมจะออกรบกับราชวานร!

จินหยางเข้าพักในโรงแรมใกล้ฐานของอ้ายเจียตามที่เธอสัญญาไว้ เพราะก่อนหน้านี้ได้ฝากข้อมูลไว้ อ้ายเจียเลยขอยกการ์ดจากพนักงานต้อนรับที่เคาน์เตอร์และรูดการ์ดเข้าห้องได้โดยตรง...

ทันทีที่เขาก้าวเข้าห้อง เขาก็ได้ยินเสียงน้ำไหลดังมาจากห้องน้ำ

เขาเหลือบมองกระเป๋าดินทางที่ถูกเปิดออกวางไว้ด้านข้างอย่างขอไปที

เห็นกระเป๋ากีบอุปกรณ์อาบน้ำเปิดอ้า ทางเกงขาสั้นและเสื้อเชิ้ตกองบนเตียง เหมือนว่าเจ้าของโยนทิ้งไว้ลวก ๆ...

อ้ายเจียใช้เวลาหนึ่งวันที่ทำความเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องน้ำ เขารู้สึกเหมือนตัวเองเจียนจะตายแล้ว ได้แต่ยืนนิ่งค้างอยู่ที่เดิมไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัว ราวกับว่าถ้าเขาขยับตัวแล้วโลกจะแตกสลาย ไม่มีเรื่องไหนที่ชวนให้ตื่นเต้นเหมือนอย่างตอนนี้อีกแล้ว

ดังนั้นอ้ายเจียเลยยืนค้างอยู่หน้าประตูห้อง คงทำเดิมไว้เนิ่นนานราวหนึ่งศตวรรษได้ จนกระทั่งเสียงน้ำในห้องน้ำหยุดลง

จินหยางสวมชุดคลุมอาบน้ำเดินออกมาจากห้องน้ำ...

ขอบคุณอ้าวหัวดำตี⁶ ที่เธอยังจำได้ว่าต้องสวมชุดคลุมอาบน้ำ

ภาพเด็กหนุ่มยืนนิ่งอยู่หน้าประตูชวนให้เธอสะดุ้งตกใจ วินาทีที่จินหยางเงยหน้า เธอก็รีดรี่องพร้อมก้าวถอยหลังก้าวหนึ่ง อ้ายเจียกลับเห็นแค่ว่าหยดน้ำที่หยดจากแขนตาของเธอกลิ้งผ่านปลายจมูกเธอตกลงไปที่คาง...

เขาสูดลมหายใจเย็นเฮือกหนึ่ง ด้วยความปราชัยที่ไม่เคยมีมาก่อน เขาก้าวไปจับแขนของเธอไว้เพื่อกันไม่ให้เธอลื่นล้ม วินาทีที่กลิ่นหอมของสบู่อาบน้ำโชยเตะจมูก ผ่าชนหนูที่เธอพนมไว้ก็หล่นลง ผมเปียกชื้นปัดผ่านแขนของเขาจนได้กลิ่นหอมยิ่งกว่า

อ้ายเจียรู้สึกตัวเองอาจกำลังชมเหตุการณ์ฆาตกรรมอยู่ และเขาก็คือคนที่ถูกฆาตกรรม...

เขาจะกลายเป็นมนุษย์คนแรกในประวัติศาสตร์ที่ถูกฆาตกรรมโดยสบู่อาบน้ำ

เมื่อเทียบกันแล้ว จินหยางถือว่าใจเย็นกว่ามาก วินาทีต่อมาเธอก็เข้าใจแล้วว่าแฟนหนุ่มของเธอ “เลิกงานก่อนกำหนด” และสแกนคีย์การ์ดเข้าห้อง... วินาทีที่เธอถูกจับแขน เธอจึงอาศัยแรงดึงของเขาโถมตัวเข้าสู่อ้อมกอดของเขายกมือโอบคอเขา เงยหน้าใช้ปลายจมูกถูปลายจมูกเขา “ฉันคิดถึงนายจัง”

เสียงของเธอแผ่วแผ่วระคนขบขัน

⁶ จักรพรรดิสววรรค์ หรือที่คนไทยรู้จักกันในนามเง็กเซียนฮ่องเต้

ต่อให้เวลานี้เรือนผมเธอแผ่สยาย ใบหน้าเปี่ยมขึ้น หัวร่างแผ่ไอร้อน ที่ชวนให้คนเสียดสี...แต่ความสนใจทั้งหมดของอ้ายเจียกลับหยุดอยู่ที่มุมปาก โค้งขึ้นเล็กน้อยของเธอและชุดคลุมอาบน้ำที่ผืนยอนิด ๆ จากการกระทำเมื่อกี้

เขาเจียบ

อ้ายเจียยื่นมือออกไปตบ ๆ หลังคนในอ้อมกอด เธอให้ความร่วมมือ โดยเลื่อนตัวขึ้นเล็กน้อย แขนอ้ายเจียก็ออกแรงรั้งให้เธอนั่งอยู่บนแขน แข็งแกร่งของเขา...

เขาอาศัยทำนั้นก้มลงจูบมุมปากที่โค้งขึ้นซึ่งเขาเฝ้ารอลากูบมานานมากแล้ว จากนั้นจึงลึกลงไปในนัยน์ตาเจือยิ้มของเธอ “พักโรงแรมแล้ว ทำไมไม่ลองกลอนใส่โซ่ล็อกประตู เธออยากตายใช่ไหม”

น้ำเสียงของเขาทุ้มต่ำ พยายามบังคับให้เหมือนสั่งสอนคนอยู่ แต่ความจริงฟังแล้วกลับไม่รู้สึกว่าดูเลยสักกระพิก

“ตอนคนอื่นพูดว่า ‘ฉันคิดถึงนายจัง’ เวลานี้นายควรจะตอบว่า ‘ฉันเองก็คิดถึงเธอ’ แค่นี้ก็สิ้นเรื่องแล้ว”

ก่อนอ้ายเจียจะตั้งตัวทัน จินหยางก็ล็อกคอของเขาไว้ ทวีความแนบแน่นของจูมพิตที่เดิมแค่จูบเบา ๆ ราวแมลงปอแตะผิวน้ำที่มุมปากเธอ เมื่อกี้...อ้ายเจียค่อนข้างตกใจ จวบจนปลายลิ้นของเธอรุกเข้าโพรงปากเขา...

เขายอมให้เธอบุกรุกเข้ามาแต่โดยดี

เวลาเดียวกันทั้งคู่เซล้มลงบนเตียงใหญ่ทางด้านหลัง ยามนี้มือใหญ่อุ่นร้อนของอ้ายเจียยังวางทาบอยู่บนตัวเธอ...เพราะการกระทำทั้งหลายเมื่อกี้ทำให้ชายชุดคลุมอาบน้ำของเธอเลิกขึ้น อ้ายเจียเหลือบมอง เห็นแค่ความขาวเนียนใสดุจหิมะ

พอนึกได้ว่าเธอไม่ได้ใส่อะไรไว้ได้ชุดคลุมอาบน้ำเลย...

อ้ายเจียก็รู้สึกหน้ามึนตึนตึน

ขณะที่จินหยางยังคงกอดคอเขา ประทับจูบดูดดื่ม ตั้งว่าอยากชดเชย จูบอรุณสวัสดิ์และจูบราตรีสวัสดิ์ของทุกวันนี้นับแต่พวกเขาจากกันให้ครบหมดภายในสิบนาทีนี้...

จนกระทั่งมือของอ้ายเจียขยับขึ้นบน เธอก็ตัวสั่นหน่อย ๆ ก่อนถอนหายใจเสียงดัง

อ้ายเจี๋ยรีบหยุด ชักมือออกจากใต้ชุดคลุมอาบน้ำของเธอ เลื่อนมือไปด้านหลังพาให้ตัวเธอขยับถอยหลังด้วย “พอแล้วๆ...”

“...” จินหยางกะพริบตาปริบ ๆ อย่างงุนงง แวต่ายยังหม่นมัวจากจุ่มพิตเร้าร้อนวินาทีก่อน เธอมองเขา รู้สึกได้ถึงลมหายใจร้อนลวกของเขที่ต้องแก้มของเธอ “อะไรพอแล้ว”

อ้ายเจี๋ยไม่พูดไม่จา เส้นเลือดบนขมับของเขากะตุกยิบ ๆ จู่ ๆ เขาก็รู้สึกว่าเสียงเซ็งพุดตุก เงินจินหยางเป็นมารสาวจริง ๆ

“ภูเขาไฟจะระเบิดแล้ว” เด็กหนุ่มพุดสีหน้าไร้คลื่นอารมณ์ “หากไม่ยากถูกลาวหลอมละลายก็รีบขยับออกไปจากตัวฉัน ต่างฝ่ายต่างสงบใจลงสักสิบนาที แบบนั้นแล้วฉันยังพอจะคุยดี ๆ กับเธอได้...”

จินหยางได้ยินแล้วไม่ขยับตัวไปไหน

เธอแค่นั่งนื้อรื้อยาวออกไปเกี่ยวปอยผมหยักศกสีดำนุ่มของอ้ายเจี๋ย...เธอขยับเข้าใกล้เขาพลางหิ่ตามอง “พวกเราไม่ได้คุยกันทุกวันหรือ”

“หืม” อ้ายเจี๋ยเซ้งัก นื้อนคำตอบอะไรกันเนี่ย

จินหยางเอื้อมมือออกไปกอดกางเกงยีนที่แน่นตึงของอ้ายเจี๋ย เมื่อได้ยินเขาร้อง “ซี้ด” พร้อมสูดลมหายใจเย็นเข้าลึก แล้วเธอก็สัพยอกเขา “น้องชายของนายบอกว่ามันมีอะไรจะคุยกับฉันแหละ”

อ้ายเจี๋ยสีหน้างงัน

หลายวินาทีต่อมาเขาถึงค่อยกะพริบตาปริบ ๆ เอ่ยเสียงทุ้มต่ำกว่าเดิม “เธอรู้ตัวไหมว่าพูดอะไรอยู่”

“ฉันรู้ตัวเองดี ไม่นั่งกลางวันแสก ๆ ฉันจะอาบน้ำทำบ้าอะไร นายคิดว่าฉันนั่งรถม้ามาจากเมือง G ตอนนี้เลยต้องอาบน้ำล้างกลิ่นสาบม้าออกจากตัวเธอ...”

จินหยางยังพูดไม่จบเพราะเวลานี้จู่ ๆ เธอก็รู้สึกคล้ายโลกหมุน ตัวเธอถูกเหวี่ยงลงบนเตียงของโรงแรมด้วยแรงที่แทบเรียกได้ว่าดิบเถื่อน!

ลมหายใจร้อนระอุของเด็กหนุ่มรินรดหน้าเธอ พลอยให้ลมหายใจของเธอไม่สม่ำเสมอ ตอนคนที่ทาบทับเธอยื่นมือสอดเข้ามา เธอกรีดร้องขยับถอยหลัง...

นิ้วมือของเด็กหนุ่มทั้งเคลื่อนไหวเร็วและลงแรงหนัก

“...ฉันลองเป็นคนดีแล้ว” อ้ายเจียก้มหน้ากลืนเสียงกรี๊ดร้องของเธอ
เข้าปากของตัวเอง “แต่เธอไม่อยากให้ฉันเป็นเอง”

...

ครั้งก่อนเพราะปัญหาด้านสถานที่และเวลา พวกเขาเลยต้องออก
ท่องเที่ยวทั้งหมดอย่างระมัดระวัง ราวกับโรงภาพยนตร์ห่วยๆ ที่ฉายหนังแอ็กชั่น
เก่าฟิล์มเหลืองของศตวรรษที่แล้ว

แต่ครั้งนี้อ้ายเจียไม่ต้องกังวลว่าเสียง“เอี้ยดอี๊ด”ที่น่ากลัวของเตียง
โรงแรมจะปลุกยาห้องข้างๆ ให้ตื่นขึ้นอีก พวกเขาถึงขั้นลองทำพิสดารอีก
หลายท่า...

เป็นท่าที่ไม่เหมาะจะใช้กับคู่รักที่เพิ่งมีความสัมพันธ์กันเป็นครั้งที่สอง
อย่างแน่นอน

ในความเป็นจริงแค่เขาใช้นิ้วก็เพียงพอให้จินหยางร้องครวญคราง
กระซอกคอเสื้อเชามาตวาดตา “ถ้ายังไม่เอามันเข้ามาอีกก็ใส่หัวออกจากห้องไป”
ขอบคุณความลึกซึ้งของภาษาจีนที่ทำให้ทุกคนรับรู้ว่าจินหยางไม่ได้เสียสติ
ถึงกับพูดจาไม่รู้เรื่อง...

อ้ายเจียใช้มือหนึ่งเท้าข้างศีรษะเธอ เขาโน้มตัวลงไปจุมพิตน้ำตาที่
ไหลรินออกจากหางตาเธอด้วยท่าทางดั่งเสือดาวเพศผู้ที่แข็งแรง ก่อนยื่นมือไป
คลำของพลาสติกกลับขนาดเล็กออกมายึดใส่มือของจินหยาง “เธอจัดการ”
พูดด้วยน้ำเสียงออกคำสั่ง

ปกติแล้วเมื่อทั้งคู่สนทนากัน จินหยางมักเอ่ยด้วยน้ำเสียงแบบนี้...

เว้นแต่บนเตียง

จินหยางฉีกซองออก เขย่าๆ มันออกมาด้วยความใคร่รู้ จากนั้น
ก็หยิบขึ้นมาดูตรงหน้า...จวบจนเห็นสีหน้าดำคล้ำของอ้ายเจีย เธอเลยเก็บ
จิตวิญญาณแห่งการวิจัยของตัวเอง แล้วร้อง“อ้อๆ”เหมือนเพิ่งนึกได้ก่อน
ยื่นมือเข้าไปในผ้าห่ม...

ต่อมาอ้ายเจียเริ่มเสียใจที่เขาปล่อยให้เธอทำ

เธอจับไปจับมาอย่างไม่ชำนาญ จนหยันตาเขาแดงก่ำดูคนตาแดง
อ้ายเจียก้มหน้ากดจมูกของเธออย่างหงุดหงิด “ชินซักซำก็ไม่ต้องใส่แล้ว”

จินหยางยอมเข้าใจดีว่าเขารู้สึกยังไง เธอมองอ้ายเจียด้วยความ

รู้สึกผิดก่อนเสนอแนะจากใจจริงว่า “ทนหน่อยนะ ยังไงอาหารหลักต้องดีกว่า ออร์เดิร์ฟอยู่แล้ว”

อ้ายเจียได้ยินคำที่เธอพูดแล้วเกือบอารมณ์เสีย

ไม่่ายเลยกว่าจินหยางจะใส่เจ้าชู้เล็กน้อยได้ ขณะอ้ายเจียเตรียมจะลงมือ จังหวะนี้เองมือถือของจินหยางก็ดังขึ้น...

จินหยางเอื้อมมือไปรับสายตามสัญญาตญาณ

อ้ายเจียยื่นมือไปกดมือของเธอ “วาง!”

จินหยางปัดมือเขาทิ้งแล้วหยิบมือถือมาดู จากนั้นมองอ้ายเจีย อ้ายเจียเลิกคิ้ว “อย่าบอกฉันนะว่าเป็นคนขับรถบ้านเธอ ถ้าแน่จริงเธอลองรับสายดูสิ ลองเดาดูว่าเขาจะได้ยินอะไรบ้าง”

จินหยางกลอกตาใส่อ้ายเจีย ต่ำว่า “สุนัขป่าทางโต⁷” พูดเสริมว่า “ถงเหยาต่างหากละ ปกติเธอไม่โทร.มาหาฉัน มีแต่ส่งวีแชต...”

“เด็กน้อยยังมีเรื่องอะไรได้ล่ะ”

อ้ายเจียคิดจะแย่งมือถือเธอไป แต่จินหยางขยับหลบ แถมยังฟันพลิกตัว...ขณะที่อ้ายเจียถูกยั่วโมโหจนหายใจหอบถี่ จินหยางนอนคว่ำหน้าบนเตียงพลาจกัรับสาย “อัลโล่ ถงเหยาเธอ เธอมีเรื่องอะไร...กรี๊ด!”

เสียงกรีดร้องดังชัดประโยคของเธอ

เพราะคนข้างหลังเธอพุ่งตรงเข้ามาจากทางด้านหลัง!

จินหยางตัวเกร็งและชนลุกชูไปทั้งตัว เธอหันไปถลึงตาใส่อ้ายเจีย ทำปากต๋าว่า “แม่นายสิ” เขากลับเลิกคิ้วให้เธออย่างได้ใจ จากนั้นค่อยๆ เคลื่อนไหวอย่างแช่มช้า

จินหยางเมื่อเอวปวดหลัง กัดริมฝีปากล่างแน่น แพนขนตายาวหลบลงคล้ายพัดอันเล็ก เธอยื่นมือไปหยิกแขนตึงแน่นของอ้ายเจียที่ค้ำอยู่ข้างศีรษะเธอ แล้วเกร็งเอว

“มืออะไรค่อยๆ พุด เธอเป็นอะไรไป” เสียงของจินหยางแหบพร่าปนเกลียดคร้าน รวากับเธอเพ่งลงจากลู่วิ่ง “ทำไมฉันถึงรู้สึกว่เสียงเธอเหมือนคนจะร้องไห้เลยล่ะ”

⁷ หมายถึง คำเหน็บแนมคนที่ทำตัวว่าง อวดดี อวดเก่ง

อ้ายเจียไต่ยิ่นแล้วนึกสนใจขึ้นมาเช่นกัน

เขายังคงรักษาท่วงท่าที่ลำตัวทั้งคู่เชื่อมชิดกัน ขณะขยับศีรษะเข้ามาแนบมือถือในมือของจินหยาง...

จากนั้นไต่ยิ่นเสี่ยงสับสนระคนอับจนหนทางนำดูจากสาวน้อยทางปลายสาย “เจียนหยางได้รับเชิญจากทีม CK แล้ว เขาบอกว่าตอนเปิดเทอมเขาจะไม่เรียนมัธยมปลายปีสามต่อแล้ว เขาจะไปเป็นนักกีฬาอาชีพ”

ภายในห้องเงียบกริบชั่วเวลาสั้นๆ

จินหยางกุมมือถือไว้ในมือ สมองมีแต่คำว่า “เป็นบ้าอะไรเนี่ย” “ฉันมันปากอึก” “ยุคนี้นักกีฬาอาชีพเยอะจนกระทบต่อการใช้ชีวิตแล้วรีไร” “นักกีฬาอาชีพนี้เป็นชนของเมล็ดหลิวในฤดูใบไม้ผลิหรือ ทำไมไปไหนก็เจอ”...

หลังบรรยากาศตึงเครียดอยู่นาน จินหยางก็รู้สึกว่หลังมือของเธอถูกปลายนิ้วหยาบถูไถ เธอเอี้ยวหน้ามองอ้ายเจีย อีกฝ่ายยิ้มยั่วเย้า “บอกเพื่อนเธอกำลังคืนปิตประตุน้ำต่างให้ดี”

“...”

ในสถานการณ์ที่ตึงเครียดแบบนี้

จินหยางดิ่งหมอนไต้ร่างออกสีหน้าเรียบเฉย ก่อนเอี้ยวตัวอย่างยากลำบากเพื่อกดหมอนใส่หน้ายิ้มแยมั่น

สำหรับจินหยางแล้ว ที่น่าเสียดายที่สุดน่าจะเป็นเรื่องที่ว่าเวลานี้เธอไม่ได้อยู่เคียงข้างเขา...

อย่างน้อยถ้าอยู่ข้าง ๆ เขาก็พอจะมอบอ้อมกอดที่อบอุ่นให้เขา
หรือไม้กั้นไหล่เขาเรียบ ๆ ได้

พวกเราควรเรียนรู้หลักการหนึ่งตั้งแต่นั้น ๆ นั่นก็คือ
ฮิลปอร์ตไม่ได้มีแต่ชัยชนะและเกียรติยศอยู่เคียงข้างตลอดเวลา
ยิ่งเสียเปรียบในจุดที่สว่างไสวด้วยมากเท่าไร
เงาที่หลบซ่อนก็ยิ่งมีดมนมากเท่านั้น

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5585-7

9 786161 855857

กดลองอ่าน

Cover Design: Nuchcha P.
Typography Design: TypetheT.